MARANATA

-Du vår Herre kom!

Finn Arne Imsen

MARANATA

-Du vår Herre kom!

Finn Arne Imsen

Arne Imsen var genom sin profetiska vision och förkunnelse den som gav maranataväckelsen inriktning och konkretion. Under de sista åren av sitt liv, formulerade han i skrift något av maranatabudskapets kärna, exemplifierat dels genom presentation av några bibliska profetgestalter, och dels genom exempel på hur avfallet från den bibliska mönsterbilden tar sig uttryck i vår tid.

-Om en väckelserörelse inte ska förlora sin identitet måste den i varje tid och i varje läge stå helt fri och oberoende i sina relationer till staten, en position som äventyras då väckelseförsamlingen etablerar förbindelser för att få någon del utav sin försörjning garanterad av de medel som hör kejsaren till.

-Den fria kristna församlingen kan inte exponeras och exploateras som en förening av folkrörelsekaraktär utan att den förlorar sin helt unika egenart. Med avseende på tro, gemenskap, funktion, offer och tjänst, kan den inte relateras till några andra storheter än Herren Jesus Kristus och Guds rike.

Arne Imsen mejslade under sina sista levnadsår i skrift fram denna presentation av de kännetecken som genom alla tider präglat dem som älskar Jesus och hans tillkommelse, en maranataväckelsens principdeklaration.

BMC -förlag
Box 201 34, 161 02 Bromma

ISBN 978-91-633-0822-2

Maranata

- Du vår Herre kom!

Finn Arne Imsen

Av Arne Imsen har tidigare utgivits:
Har Lewi Pethrus rätt? (1962)
I världen men icke av världen (1:a uppl. 1964)
Tid att vakna (1:a uppl. 1965)
Fruktad Frihet (1970)
Från död till liv (1970)
Låt dig inte luras av homosexmaffian (1982, 1999)
Kärleksfull aga eller kränkande misshandel (1991)
Bannlyst frihet (1995)
Vedergäll Babylon! (1999)
Guds rike (2000)
Fortsätt kampen! (2002)
Reward Babylon (2002)
Elden får inte slockna (2003)
Rättfärdighet från Gud (2007)

MARANATA -Du vår Herre kom!

Copyright © 2009 BMC Förlag

Sättning och tryck: BMC Tryck, Bromma, 2009
Typsnitt: Times New Roman, Century Schoolbook
Utgiven av BMC Förlag, Bromma

ISBN: 978-91-633-0822-2

Innehåll

Förord 6
1. Inledning 8
2. Maranatafolkets identitet 10
3. Maranatavittnet Noa 17
4. Maranatavittnet Abraham 23
5. Maranatafolket 28
6. Maranataförsamlingen 34
7. Maranatafolkets politik 37
8. Maranatafolket - en teokrati 43
9. Avfallets monument 47
10. Tillbaka till ursprunget 53
11. Maranatasången 58
12. Det stora avfallet 70
13. Maranata - Herre kom! 74

Förord

Arne Imsen var genom sin profetiska vision och förkunnelse den som gav maranataväckelsen inriktning och konkretion. Under de sista åren av sitt liv, började han i skrift formulera något av maranatabudskapets kärna, exemplifierat dels genom presentation av några bibliska profetgestalter som var Guds tjänare och medarbetare och dels genom avskräckande exempel hur avfallet från mönsterbilden tar sig uttryck i vår tid.

Tillsammans med syskonen i församlingen mejslade han fram sats efter sats. Läste upp, ändrade formuleringar och putsade för att just det centrala och viktiga i vår uppgift som maranatafolk i tiden skulle framstå i klar analogi. Detta budskap föddes i församlingsgemenskapen och fick där även form och uttrycksmedel.

Arne Imsens önskan var att församlingen skulle ge ut en bok, en proklamation med titeln ”Maranata - du vår Herre, kom!” Maranatabudskapet, förkunnelsen om Jesu snara tillkommelse med dess konsekvenser för individ och församling, kom att helt dominera de sista åren av hans förkunnargärning. Det blev särskilt påtagligt efter en upplevelse han gjorde i samband med en sjukdomsperiod, vilket också nämns i bokens inledning.

Som ett direkt resultat intensifierades församlingens mötesresor på olika platser med uppmaningen att ”Dra med hast genom landet!” Arne Imsen använde sina sista krafter att överallt tala över ämnet: ”Varför är det så tyst om Jesu tillkommelse?” Med denna fråga ytterst aktuell för en kristenhet som fastnat i kultur, politik, karriär och

tidsfördriv istället för att söka den tillkommande världens verkligheter och skatter, ser vi det angeläget att trycka och sprida denna publikation.

Skriften blev aldrig färdig. Och det kanske är signifikativt för en sann maranatakämpe. Han lever i en rastlös kamp, utan att få tid till att fint formulera doktriner och trosbekännelser. Men liksom Abraham som bodde i tält och endast byggde altaren för att ta emot mera av Guds uppenbarelse, så är den som tagit kallelsen på allvar i alla tider väckelsens bärare. Med profetisk skärpa påminner han om mönsterbilden och ursprunget som aldrig får överges av den som vill gå Guds väg.

Dessa fragmentariska satser, många hastigt nedskrivna i ögonblick av speciell klarhet och vision, kan i sin aktualitet trösta, varna, lära och förmana oss som har tidernas ände inpå oss och önskar leva i sann maranataförväntan.

Maranataförsamlingen i Stockholm, som hade förmånen stå under Arne Imsens herdestav i över 30 år, ser det som ett dyrbart arv, en kär plikt och kraftig uppmuntran att ta del av, förvalta och förverkliga denna vision.

Maranataförsamlingen i Stockholm valde att i en publikation 2001 publicera dessa fragmentariska beskrivningar av bibelns maranataprofiler och maranatavittnets ställning i tiden. På mångas önskan ges de nu ut i bokform. Den som är född på nytt, född ovanifrån och lever som medborgare i det rike som aldrig kan vackla, kan inte undgå att känna igen den uppfordrande tonen och fröjdas i anden.

Låtom oss alltså gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek. Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden. (Hebr. 13:13-14)

Amen. Kom, Herre Jesus!

Bromma i maj 2009
Stina Fridolfsson

Inledning

Maranatabudskapet är en signal till uppbrott och uttåg. ”Gå ut till honom utanför lägret.” Man har inga förutsättningar att förstå Maranatabudskapet om man strävar att återvända till lägerkristendomen.

Låt mig exemplifiera: Det har alltid funnits individer och grupper som velat göra allt bättre och minska anstöten. Varför doppa sig i Jordan, när det finns så många finare och renare floder? För övrigt: Kan något gott komma från Nasaret...?

I några kapitel ska jag presentera vad som förmedlades till mig under några timmar och dagar jag befann mig i den biologiska dödens omedelbara gränsland.

Jag proklamerar med tacksamhet och övertygelse att Maranatabudskapet håller inför döden, Maranatafolket lever i nutid, Maranatavittnen förkunnar i trohet och blir samtidens martyrer.

Maranatamöten får sin rätta kvalitet i lovsång, tillbedjan och tjänst, endast och allenast utanför lägret.

Maranatalivet är präglat av Kristuscentrerad världsfrånvändhet, förverkligad genom tro, verksam genom kärlek och det levande hopp som gör himlen och den tillkommande världens krafter verkliga på jorden, i tiden hos varje individ och grupp av individer som gjort Jesus till Herre.

Det är ett liv i avskildhet och tukt, i en syskongemenskap genom Ordet och Anden, för fruktbärande tjänst i och genom den del av Guds Rike som bär hans eget namn - församlingen.

I historiskt och profetiskt perspektiv ska vi se, lära och gestalta Maranataropets klara signaler om den förestående uppryckelsen då Herren Jesus Kristus stiger ned i himlarummet och hemförlovar sin bidande Maranataskara.

Arne Imsen

Maranatafolkets identitet

Maranatafolket i Korint brottades med problem av vitt skilda slag och karaktär med flera dimensioner och skilda nivåer. Antingen det var fråga om ämbeten och gåvor, missbruk av nådamedlen, friheten och klassmotsättningar, kategoriklyvningar med allvarliga ansatser att applicera system och strukturer från det förutvarande livet i det profana samhället, så stod det klart att Guds församling i Korint, med alla dess brister och förtjänster, strävade efter enhet och endräkt, frihet och självständighet utanför alla läger i tidens kultursfär.

Korint hade ju vise och mäktige män. Varför inte konsultera kunskapseliten i området? Den var imponerande och omfattande, men från den lilla maranatahopen deklareras det frankt och trotsigt att denna tidsålders vise och mäktige egentligen utgjorde en av Gud omyndigförklarad samhällselit.

Mycket kunde den väl förvisso berömma sig av, men den visade sig totalt sakna kompetens och kapacitet för att lära känna Gud i hans visdom. Den var därför helt ointressant och omöjlig för tankeutbyte eller problemlösning. O nej; tidens jäsande surdeg i evangeliets oförstörda mjöl räddade ingenting men förstörde allt. Kvinnans påpassliga försök att smyga in sin jäsningsprodukt, den kunskap som uppblåser istället för den som uppbygger, avslöjades och avvisades.

För det sanna maranatafolket fanns det inga återtågs- eller reträttvägar in i världsväldet man hade övergivit. Kampen var hård och intensiv, men den bestod aldrig i återanpassning

och integration, utan utgjorde egentligen uppbrottets och uttågets konkreta konsekvenser, påfrestande abstinenser under avgiftningen av kulturstadens alla manier för livets alla områden. Det var inte ett närmande till något man hade lämnat bakom sig i sin livserfarenhet, utan något man fjärmade sig ifrån för att nå den nya Staden under den nye Herrens lydnad och välde.

Det profana Korints förfinings-, tvångs- och maktmedel var helt otänkbara som instrument till att frälsa och forma den nya skapelsens maranatafolk. Skulle barnaskapet, medborgarskapet och lärjungaskapet få något bärande fundament och bli en proteströrelse och andlig maktfaktor i samtiden, så måste det gamla fortgående och radikalt överges och distanseras för legitimitet för högre och jungfruliga territorier.

Detta folk har ingen statistik att briljera med; bildning för att markera sitt inflytande eller ekonomi för att hävda sig i konkurrensen om marknadsandelar i det religiösa eller politiska maktspelet.

Maranata är vilddjurets och skökans diametrala motsats, Lammet, som inte öppnar sin mun till försvar eller förklaringar, utan låter sig föras bort för att slaktas.

Maranatafolket lyssnar, lär, lyder och lider i hög beredskap; disciplinerade förberedelser för den framtida händelsen då dess tro ska bytas ut i åskådning. Församlingen ska förhärligas i himmelen och fridsriket upprättas på jorden. Se hur tidens makthavare med politiska styrmedel myglar, manipulerar, desinformerar, förslavar, förtrycker, kränker och uppviglar massorna! Så har det varit, så är det och så kommer det att förbli med alltmer sofistikerade metoder för totalitära mönster vi allt tydligare anar men aldrig tidigare skådat.

Maranatafolket känner sin konung; är förtroget med hans

fullmakter, och vet gränserna för den andliga krigföringen mot de härskaror som influerar på och besätter makthavare inom alla områden för att genom dem och massorna ”råda här i mörkret”.

Det romerska vilddjurets politik och den judiska skökans teologi kom att formas till en sammansvärjning mot det främmande elementet i samhället som inte lät sig lockas eller pockas till anpassning och integration, blodköpta himlamedborgare, vars ursprung och art ledde till främlingskap.

Denna tidsålders vise och mäktige tillhörde en helt annan sfär och omyndigförklarades av den levande maranataförsamlingen, eftersom de med sin makt och visdom aldrig lärde känna Gud i hans visdom.

Maranatafolket hyste ingen ambition att med intellektuell flirt och kurtis bygga in toleransens och vidsynthetens surdeg i evangeliets rena och osyrade mjöl. I Jesu liknelse tog kvinnan chansen att smussla in sin jäsande surdeg i evangeliets oförstörda mjöl.

Maranatavittnen är inga estradörer och karriärister; de är inte utbytbara med religiösa eller profana artister för professionell eller amatörmässig teater i kyrkor eller nöjestempel. De påverkas inte av tidens kampanjhysteri och är definitivt inga opportunister. De är dödsmärkta och i verkligheten ett skådespel för denna världen; livegna tjänare som upplever all personlig framgång såsom tillgrepp och missbruk av sin Herres förtroende.

De är en vällukt på ett sätt som inte kan härledas till kulturfernissans kosmetika eller deodoranter, utan naturligt och okonstlat har sina rötter i den Herre, vars evangelium de är och bär. De är en livets vällukt från liv till liv och från död till död.

Sanna maranatavittnen är i alla tider och på alla platser där de framträder med sin Herres fullmakter och gåvor misstänkliggjorda, förföljda, avhånade och bespottade

av den elit, som influerad och besatt av tidsandan aldrig upptäcker Herren Jesus Kristus, utan åter och åter i all sin visdom korsfäster härlighetens Herre och upplever korset som dårskap.

De är korsbärare i Jesu omedelbara efterföljd, som bär bördan av sin samtids ohörsamhet, ljumhet och likgiltighet. De gråter och sörjer; ropar och näpser all falskhet och guds-förgätenhet i säck och aska. De erbjuder aldrig en korrumperad och förvärldsligad kristenhet uppbyggelse och tröst med eggande slagord och flåsande mirakeldramer, de manar till bot och bättring för att om möjligt räddas från förstockelse och förhärdelse. Kroppsspråkets alla sensuella och fräcka uttryckssätt, -medel och rörelser avslöjas som det surrogat det i verkligheten är med alla sina teatraliska effekter. En korrumperad och förvärldsligad kristenhet har sina krav på nöjen och förströelse och älskar underhållning, oftast regisserad av kyrkornas nöjespappor i pastorsgestalt.

Ett maranatavittne låter sig inte formas av några opinioner eller konjunkturer. En sådan budbärare är härdad och stålsatt för livet i Herrens sold och åstundar inte materiell välfärd i sin statusfria tillvaro såsom Herrens livegne. Med rent uppsåt, utan svek och fri ifrån villfarelser predikar han i tid och otid, utan avsikt att vara människor till behag. Lönegrader, befordringsgång och avancemang finns inte med i maranatavittnets ordförråd, och ännu mindre i hans levnadsmönster och arbetsprogram.

Utan att söka pris av och smickra människor för att vara dem till behag och genom förevändning bereda sig vinning, strävar dessa sändebud natt och dag efter att vara trogna sin uppdragsgivare, för att i alla händelser frälsa några. De vet att räkenskapsdagen kommer då alla trolösas kluvenhet skall bli uppenbar. De skall kastas ut och huggas i stycken, och den inre verkligheten skall falla sönder i sina motstridiga beståndsdelar: snikenhet, äregirighet och självviskhet. Upp-

draget förfuskades, ty den sociala frågans lösning krävde sin tribut - anpassning.

De verkliga maranatavittnena är få, men trots det i överväldigande majoritet. I denna totala kamp står de frimodigt på det segrande Lammets sida.

Maranatabudskapet är tidlöst och lever som ett anskri och en kärleksförklaring i detta nu.

Maranatabudskapet är uppseendeväckande i sin enkelhet, men mycket verkningsfullt då det blir mottaget i tro. Opåverkat av kyrkliga traditioner har det fortfarande sina rötter i urkristendomen. Det erkänner inga vigda kyrkorum som sin skapelse; ej heller några instrument trakterade av talangfulla artister med olika stilar för pop, schlager, jazz, rock, folkmusik, psalm, visa eller något annat. Herren Jesus Kristus har aldrig ingivit någon att bygga moskéer, synagogor, tempel eller katedraler för gudstjänst och tillbedjan.

Det står helt klart att hans maranatafolk hade som sin stora uppgift att icke förfuska det övergripande uppdraget att vara instrument och tempel för den helige Ande. Det var alltså aldrig fråga om att traktera instrument och bygga tempel för ett fungerande gudstjänstliv. Det var och är fråga om att sjunga och spela till Herrens ära i sitt hjärta, en sång och en musik som genom sina enastående kvaliteter ger äkta substans för tro, tillbedjan och tjänst för det andliga prästadömet i Guds Andes levande och heliga tempel.

Alla insiktsfulla debatter om rytmer, rörelser, texter och volymer blir i denna urkristna verklighet meningslöst nonsens, bedrägligt sken och verklighetsförfalskning för publika framgångar.

Maranatabudskapet röner det djupaste förakt från den kristenhet som fegt och trolöst lagt sig för den värld som den med sitt liv som insats skulle lämna och övervinna, och inte med sina förment kristna värderingar försöka reformera.

Denna namnkristna massa berusar och roar sig med den mänsklighet som alltid har levt, lever och som alltid kommer att leva sorglöst, i djup och konstant ovänskap med sin egen fader och skapare.

Detta Kains släkte inbillar sig att det med sin moral, sin etik, sin teologi, sin utbildning, sina ceremonier, sina sakrament och mässor skulle kunna vara ett hedersamt kärl för Andens liv för att i tiden förkroppsliga Herren Jesus Kristus. Denna förljugna, förvärldsligade och världsvida kyrka, med skiftande namn och traditioner, upptäcker inte att den i sin fiendskap mot Gud inte har något att erbjuda till frälsning för sig själv och sina såta vänner. De är förlorade i all sin självtillräcklighet och självgodhet.

Med god ekonomi och moderna tekniska vidunder skall världsevangelisation och världsmission genomföras snabbt och smärtfritt, men dessa stjärnpredikanter upptäcker aldrig att de mottagande massorna inte är tillnärmelsevis så korrumperade som de sändande världserövrarna.

Med en förtrollande utstrålning av tolerans, vidsynthet och humanism, döljer hon sin känslighet för och hatet mot korset. I konfrontationen med levande väckelsekristendom fräser och spottar hon tillsammans med sina alerta döttrar sina giftiga pilar med skällsorden sekt, fundamentalism, fanatism, svärmare, söndrare och samhällsfientliga fridsstörare.

Det är ett allmänt känt faktum att de människor som tagit sin tro på allvar, och inte ryggat då konsekvenserna av en sådan hållning med dråpliga slag dementerat alla glättiga utfästelser om ostörd lycka som trons högsta vinst, i verkligheten är tidens stora förlorare. De förlorade egentligen allt, medborgarskap och alla dess rättigheter, social status, sina ägodelar, sin heder, sitt rykte, umgängesrätt och gemenskap med sina närmaste. Förlusten kunde knappt bli större och mera genomgripande.

"Vi höra icke till dem som draga sig undan, sig själva till fördärv vi höra till dem som tro och så vinna sina själar."

I samma boks följande kapitel sjunger författaren trons höga visa. De händelser och det persongalleri hans visa beprisar, hör hemma i den heliga historien, där anden utan något som helst stöd av annan litteratur värderar och recenserar troshjältarnas insatser under kortare eller längre perioder.

Trots alla påståenden om motsatsen, bevarade de och förmerade eviga värden som inte devalveras och förstörs av förgänglighetens och fåfänglighetens tärande mal och rost. De vann allt i mångfaldigt mervärde. De vann konungen, staden, riket och härligheten och en ojämförbar rikedom som ingen tjuv kan beröva dem. Trons enfald öppnar hjärtats ögonpar, och gör denna verklighet gripbar för varje hand som förstår att tillägna sig Guds löften och införliva dem med sin egen erfarenhet.

Maranatavittnet Noa

Noa, han som kom med tröst, är en av de förunderliga portalfigurer som har stötts och blötts av vetenskapliga och andra förmågor under århundraden, men Jesus gav detta maranatavittne sin auktorisation, och aposteln Petrus konfirmerar sina förutsägelser med Noa som trovärdigt sanningsvittne.

Det vi vanligtvis bortser ifrån då vi studerar bibliska gestalter, är att deras liv på intet sätt ger oss anledning tro att det handlar om övermänniskor på gränsen till andeväsen. De är människor av kött och blod.

Noa hörde som alla andra hemma i ett socialt sammanhang; med allt vad det innebär av ansvar mot såväl föräldrar som syskon och andra närstående. Han var make och det är ju helt klart att han hade svärföräldrar att ta hänsyn till. Han var fader, och måste bära det fostrande ansvaret för sina söner. Dessutom hade han sonhustrur att vårda sig om, såsom en god svärfader. Och utanför denna inre krets, fanns vänner och bekanta som följde honom med stor uppmärksamhet och spänt intresse. Han var ju en son av sin tid och dess bildning och civilisation. Ingenting annat.

Allt av relationer till personer, ting och händelser gjorde honom samtidspräglad och lojal. Det fanns inget osolidariskt i Noas beteende. Det var gudsbilden som kom att bli den åtskiljande maktfaktorn. I tre epoker under vitt skilda förhållanden kan vi följa Noa. Den första omfattar tiden före floden; arbetsgemenskapens tid. Den andra är perioden i

arken under floden, ödesgemenskapens tid, då alla möjligheter till utbrytning var obefintliga, och för det tredje tiden efter floden, uppståndelsegemenskapens nya tidsålder på en förnyad jord.

Före floden var allting annorlunda på det sättet att möjligheterna till konsultationer, kontakter, umgänge och socialt liv var många och legala. Noa älskade inte exklusivitet och extremism. Han var faktiskt ingen sekterist eller fanatiker. Förmodligen var han en av sin samtids mest besinningsfulla, nyktra och harmoniska gestalter, fastän han uppenbarligen inte hyste den minsta tilltro till alla välmenande försök att vända strömmen, höja moralen och säkerställa människovärdet genom religion, vetenskap, psykologi, politik, kultur och ekonomi. Därför betraktades han förmodligen som efterbliven.

I verkligheten var han ju förutseende, och var mycket noga med en riktig framförhållning. Detta var möjligt just därför att han ägde en insikt som de andra saknade. Den förmätna människan kan inte medge att det finns någon kunskap som blivit tillgänglig och meddelad genom regelrätta uppenbarelser. Det går vanligtvis inte att övertyga sin närmaste släkting och bäste vän om att etablerade åsikter, planer och strukturer blir så annorlunda och underordnade då man får skåda sig själv, sin samtid och världen i övrigt i uppenbarelsens ljus och klarhet.

Om Noa hade varit litet mindre fanatisk, och lyssnat in stämningarna i sin samtid, så hade han haft utomordentliga möjligheter att utföra en samhällsgagnelig gärning. Om han, istället för att så fullständigt fixeras av sina undergångsteser, hade gått ut för att vinna opinionens gehör för folkmoralisk resning och förmerat den i en folklig kamp för genomgripande förändringar och förbättringar. Alla vill ju få det bättre, alla vill ju skapa ett gott och tryggt samhälle. Hade Noa manat till kulturella, politiska och religiösa aktiviteter,

så hade han vunnit mångas medverkan. Ett nytt tempel; en ny teater, en ny idrottsarena; en ny politik, en ny etik, en ny ekonomi.

Säkerligen skulle en betydande majoritet bejakat och offrat för att undanröja syskon- och personfel, och göra strukturerna mjukare och klasskillnaderna mindre. Ett Folkets Hus eller Folkets Park hade säkerligen haft sin opinionsbildande betydelse, men i Noas föreställningar och förkunnelse fanns inga sådana provisorier. Han byggde i from förtröstan en ark, och avlägsnade sig därigenom helt från det moderna talet om att allt blir bättre om alla goda krafter förenar sig för att med gemensamma ansträngningar bygga upp det efterlängtade idealsamhället.

Självklart hade de flesta synpunkter på det livsverk Noa och hans familj slösade tid och krafter på. Noas byggnadsverk var omöjligt som objekt för någon massuppslutning. Det var möjligen så länge arbetet pågick ett samtalsämne för hån och bespottelse. Den ensamme båtbyggaren utan kajplats, stämplades av samtiden som efterbliven, fastän han i verkligheten var synnerligen förutseende.

Det är så mycket man skulle vilja fråga om och få svar på, men tron förklarar inte, den konstaterar och konfirmerar. Båtbyggaren, skepparen, redaren, förkunnaren och maranatavittnet Noa, den tionde från Adam, hade sina betyg, rekommendationer och dyrköpta erfarenheter signerade av uppdragsgivaren, som gett honom den nödvändiga utbildningen och ordinerat honom för hedersuppdraget.

Farkosten han byggde i from förtröstan var inte registrerad hos någon myndighet, ej heller börsnoterad. I ägarkretsar var ägaren ett okänt namn. Så långt det är känt, hade skepparen aldrig avlagt skepparexamen, farkosten hade aldrig besiktigats och godkänts, och vid avfärden fanns det inga instrument som kunde plottra ut kursen, eller sjökort med utprickad farled.

Då allt annat sjönk, lyftes de ombordvarande och fördes, utan motor och segel, till destinationsorten. Vad står det att läsa i certifikatets vinjett? Vem svarar för sjödugligheten?

Var fanns det seminarium och universitet, som gjort denne särling till sanningssägare i ord, liv och gärning med en sådan enorm genomslagskraft trots ovetenskapliga byggnads- och framtidsplaner? Vilka vetenskapliga institutioner och laboratorier hade utforskat och godkänt projektet? Och vilka tekniker, ekonomer och finansiärer hade lanserat farkosten som lönsamt investeringsobjekt för framtida avkastning? Naturligtvis inga.

Hade Noa konsulterat samtidens elit inom respektive område, så hade planerna skrinlagts, och arken aldrig kommit till. Resultatet är alltid detsamma då den kristna församlingen söker råd, hjälp, bildning och assistans hos denna världens vise och mäktige i religiösa eller profana kategorier.

Det finns ingenting som tyder på att denna typ av inhämtad lärdom har i sig själv skickliggjort någon för uppdraget att ”göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarevärv, att uppbygga Kristi kropp.” Det är uteslutande ”visdomens och uppenbarelsens Ande till kunskap om Fadern” som kan åstadkomma detta mirakel. Seminarierna och fakulteterna är inte kända för sådana bragder, fastmer har de visat sig äga en alldeles enastående förmåga att fostra fram bildade predikanttyper utan överbevisande kraft, vars resultat alltid blir detsamma; nämligen tvivelsjuka träsk istället för trons fasta klippa.

Detta är ingen betraktelse för meditation och aftonandakt för veckohelger och kyrkohögtider. Det är tillämpbar tro för alla dagars samtliga timmar. Vatten i lämpliga proportioner är bra för allt, men det blir ett dödshot då ingen förmår stoppa dess flöden. Det är den signalen vi bör ta till oss, och med det för ögat påskynda förberedelserna

för alla eventualiteters skull. Överraskningsmomentet är förutsagt, och bör beaktas nu, medan det heter idag. Hans tillkommelse är nära!

Denne båtbyggare levde och verkade också efter floden. En uppseendeväckande episod, efter det han och familjen gjorde entré på den nya jorden, var att han planterade en vingård, skördade vinrankornas druvor och pressade dem till njutbar saft.

Noa saknade insikt och kompetens. Jäsningen blev en överraskning, och effekten ödesdiger. Avklädd och berusad låg han blottad i sitt tält och sov som aldrig förr. Något liknande hade ingen i familjen varit med om tidigare. Det var olustigt och förödmjukande. En skandal utan motstycke. Nog fanns det anledning att säga ett och annat om en sådan far, och göra det med besked, till alla som ville lyssna. Ham gjorde det. Av Noas tre söner närmade sig denne tältet, bröt övermodigt mot alla hedersregler och utnyttjade odisciplinerat det avskyvärda han hade sett, för att inför sina bröder vanhedra sin far. Det kom att bestämma hans framtid.

De andra bröderna förskräcktes över Hams i och för sig berättigade reaktion. De såg faran och vidtog omedelbara åtgärder. De gömde sig under en mantel, och gick med ryggen före in i det skandalomsusade tältet; lade manteln över den sovande, berusade och ensamme troshjälten, gick tyst och skamfullt ut, utan att nyfiket utforska interiören och den utblottade kraftkarlen. Det var beklämmande, men det måste överskylas. De hedrade, trots allt sin far, och det bestämde deras framtid.

Den lilla och luttrade församlingen på den nya jorden, utan impulser och lockelser från en förgiftad värld, blottar mitt i den familjära gemenskapen en gemen ondska, som hörde hemma i den gamla världen, vilken lurpassade och tog det

tillfälle som erbjöds att demonstrera sitt inneboende och sin närvaro hos dem Gud benådat. Den embarkerade arken, och gjorde sällskap med de räddade ut på den nya jorden, där den manifesterade sig som okuvad ormnatur.

Korsets visdom uppenbarar Guds kraft och demonstrerar hur det omöjliga blir möjligt. Dessa förlorares vemod är djupt och allvarligt, men deras glädje är outsäglig.

Maranatavittnet Abraham

Väckelsepionjären och maranatavittnet Abraham förblev en världsfrånvänd gäst och främling, såsom tältande pilgrim i tiden. Väckelsekristendomen hämtar sina symboler och förebilder från denne uppenbarelsetrons fader, och kommer att i alla avseenden, i ord och gärning, identifiera sig med honom och dela hans livsöde.

Gudsbilden och världsbilden är identiska, och konsekvenserna desamma för varje generation som äger och fortplantar hans uppenbarelsetro. Abrahams suveränitet och oberoende gjorde honom till medlare och förmedlare på högsta nivå med en himmelsk räddningsaktion för att befria Lot och hans familj ur katastrofområdet, som resultat.

Var fanns den befriade och räddade Lot efter Abrahams räddningsaktion? Var inte fångenskapen nog för prövning, omvärdering och omvändelse? Eller var det möjligen så att det som drev Abraham närmare Gud i intensiv och påträngande förbön, väckte den rättfärdige Lots sociala ambitioner att offra tid och krafter för osjälviskt hjälp- och reformarbete. Han hade förvisso något att ge och utföra för stadens utsatta och förtryckta invånare.

Men Sodom var ingen plats att slå sig till ro och utföra socialetiska bragder för den som bevarat den första insikten och under vandringen i tro och lydnad dragit ut från det väsenslika kaldeiska Ur. Man kan se och bedöma motsättningarna. Men det finns inga möjligheter att överbrygga dem. Sodoms konung och Salems konung kan inte samregera - de utesluter varandra. Utstötningsfaktorerna är genetiskt betingade, varför fiendskapen är artbestämd på

samma sätt som Guds rike och världen.

Det är svårt att tala om Abraham som individ. Han överraskar ständigt med nya erfarenheter från trons värld, och det blir allt tydligare att han i sin länd bär anlagen till många folk. Fadern Tera, brorsonen Lot och sönerna Ismael och Isak, är på samma sätt mer än individer av kött och blod. De är prototyper för en splittrad mänsklighet i en komplicerad värld utan hopp.

Abraham inriktade hela sitt liv på att nå fram till en himmelsk stad med fasta grundvalar, vars byggmästare var Gud själv, som han eller någon annan aldrig hade sett. Därför blev hans möte *med* och relationer *till* inomvärldsliga storheter och maktcentra, onormala och ansträngda. Han var i sanning en otillgänglig särling i kulturlandskapet.

Han var verkligen inte lottlös, och ännu mindre herrelös, men personifierade en frihet och en självständighet som icke är av denna världen. Han hade mycket, men ägde inget, han var ensam, men hörde hemma bland oräkneliga skaror. Han bodde i tält men levde genom hoppet redan här i den nya staden med de fasta grundvalarna.

Ständigt nya omöjligheter upplöstes mirakulöst och blev Guds möjligheter. Enkelt, vardagligt och familjärt umgicks han med Gud så att samtidens härskande makthavare och storheter fick rätta proportioner. Hans paroll var: Gud är mäktig, Gud är trofast! Han var oåtkomlig, ointaglig och obegriplig; omgiven av frälsningens eldsmurar.

Kan man tänka sig den bokstavstroende Abraham på en taburett i kommunal- eller statsförvaltning, eller med mandat för partipolitisk representation med höger- eller vänsterideologier? Tanken är så befängd, att formuleringarna blir löjliga. Han hade mycket att ge, denne fundamentalist, men i dessa kretsar skulle han ha blivit en bortkommen fåne. Han var en sällsynt andlig kapacitet, en märklig maktfaktor i ti-

den, men hans gudsbild och världsbild kunde inte appliceras i något kabinett eller formuleras i politiska termer.

Abraham var en man, vars främsta kännetecken var att han icke försvagades i sin tro, och som icke tvivlade på Guds löfte i otro, utan ärade Gud och var fullt viss om att vad Gud hade lovat, var han också mäktig att hålla. Denne patriark var omöjlig, oförbätterlig och kompromisslös. Utan positiva eller negativa omdömen eller värderingar av samtidens alla goda krafter, var han alldeles för medveten om den realism ingen rår på, trots kunskap, välvilja, osjälviskhet och stora individuella och kollektiva uppoffringar. Han förblev en gäst och en främling. Det var just dessa realiteter, som på ett helt avgörande sätt kom att bestämma hans enorma betydelse för samtid och framtid.

Kan du tänka dig Abraham i täten för en procession av moraliskt indignerade och protesterande sodomiter, mot livsfientlighet och homosexuellt partnerskap, och för heterosexuell samlevnad i äktenskapliga mönster? Han genomskådade att det fanns ett hemlighetsfullt samband mellan heterosexuell materialism och homosexuell egoism.

Uppgörelsen med humanismen tarvar helt andra resurser än plakat och paroller, skanderade av mångtusenhövdade tränade demonstranter, som själva är en integrerad del av den världsordning som med matematisk precision går mot sin upplösning.

I nästa moment finns samma demonstranter uppställda i vapenrock med konungsliga emblem och moderna mordvapen för att utsläcka liv i tusental under militärt kommando och statlig order. Dubbelmoralen kan väl knappast artikuleras tydligare. Han var närvarande, men icke etablerad och absorberad. Han var med sin blotta närvaro ett skinande profetiskt ljus i mörkret och verksamt salt mot förruttnelsen. Hur blev han det?

Abraham var ett fungerande maranatavittne, och inte ett flåsande kampanjlejon. Av fyra närstående medarbetare, lämnade han vid olika tidpunkter och på olika sätt samtliga. Den siste under mycket uppseendeväckande och kritiserade former, på det altare som han själv reste på Moria berg. ”Far, här är veden och elden, men var är offret?” Är det den sista fråga som signalerar den makabra skilsmässan? De återförenades i en uppståndelsegemenskap. Vem kan bejaka en sådan människofientlig kult, då det finns så friska och fräscha alternativ från Kains stämningsfulla, väldoftande och förnuftiga religionstraditioner?

Abraham var en tvärvigg, omodern men sann, som talade och praktiserade det språk som hör hemma i trons värld. Han vägrade konsekvent att ge sin ära åt någon annan eller något annat än Gud själv.

Stegen, tältet och altaret är de symboler som ger namn åt de kvalitéer och krafter som gav form och innehåll åt karaktären hos en helgjuten gudsman som redan här var förankrad i staden med de fasta grundvalarna där ovan.

Kan du tänka dig denne furie som deltagare i en paneldebatt om folkmoraliska eller etiska komplikationer i det sodomitiska samhället? Hela hans teologi, eskatologi, ekonomi och livsstil, totalt präglade av hans levande uppenbarelsetro, var ett rungande veto mot detta genomkorrumperade maktsken.

Abraham var varken misantrop eller filantrop. Hans bistånd kunde inte kanaliseras genom fadderinstitutioner, välgörenhetsaktioner eller hjälporganisationer, och kunde inte mätas och testas med statistik eller andra vedertagna instrument. Han är egentligen en himmelsk gåta, utan vetenskapligt svar; en trons mystifikation utan förskönade förklaringar eller krav på erkännande.

Denne himmelrikets partisan i fiendeland utbad sig himla-

buren assistans för operationer i främmande land med människo- och gudsfientliga miljöer, strukturer och system.

Det var varaktighet och stabilitet som avgjorde investeringens omfattning och stabilitet, trygghet och säkerhet; placeringen av livskapitalet. Även trons fader gjorde sina prognoser och kalkylerade med den verklighet som är generell och undantagslös; nämligen det besvärande faktum att ”vi har här ingen varaktig stad”. Han visste vad skatten betydde för hjärtats orientering och förankring.

Det var slutfasen i en process, där den obefintliga fördelningen av tillgängliga resurser och tillgångar fick sina logiska konsekvenser i perversa umgänges- och samlevnadsformer. Hur många rättfärdiga fanns det egentligen i Sodom? Guds eget hat utan opinionsundersökning gav svaret. Resultatet inom felmarginalen knappt tio. Av dessa utgjorde Lots familj minst sex.

Från Sodom hördes på högsta nivå därovan ett genomträngande rop, som inte kunde dränkas av fagra tvåloperor, hit-låtar, festivaler, dramer eller orgier. Varför etablerade inte denne initiativrike kraftkarl en kamporganisation med de missnöjda och gråtande folkskarorna för att förbättra deras miserabla levnadsvillkor, och varför passade han inte på tillfället att möta ett förefintligt behov av moralisk upprustning?

Maranatafolket

Maranatafolket förvaltar och förmedlar ett mångfasetterat och Kristuscentrerat frälsnings- och helgelsebudskap för att göra de heliga skickliga att utföra Kristi tjänarevärv; att uppbygga hans kropp. Ingen av de ursprungliga bibeltexterna har i vår tid lämnats oantastad, varför äldre och nyare vrångbilder och villfarelser rensat bort anstöten och konstruerat en allmännelig kyrka med teologiska system och former med många hedniska styggelser framdrivna av otäcka andemakter.

Det är annars helt omöjligt att förklara sakramentalism, klerikalism, exorcism på astronomiskt avstånd från apostoliskt gudstjänst- och församlingsliv. Kyrkans myter är just inget annat än myter, men absolut nödvändiga för att med mysticism, besvärjelser och magi, med statligt stöd, trollbinda massorna i sina armar för att kunna fortsätta sin skamritt på vilddjuret; ett bländande sken av gudsfruktan, men en dundrande förnekelse av dess kraft.

Det är årtusenden som skiljer oss från den urkristna församlingen. Så mycket har hunnit förändras på så många områden. Men för det vakna och medvetna maranatafolket tycks det som om tiden stått stilla; allt går i repris. Det är egentligen inget nytt under solen.

Utanför Kristus regerar fortfarande, med förtätad auktoritet, denna världens furste, och tillbeds oblygt och hängivet såsom denna tidsålders gud, och ändock är inte denna ondska värst och lika farlig för den enskilda och lilla människan som dess lokala varianter och utspel.

Vad vet vi egentligen om den värld som vi bebor? Om vi

öser ur samma kunskapskälla som maranatapredikanten Noa, så borde vi veta åtminstone lika mycket som han visste om den värld i vilken han levde och verkade. Han var på en och samma gång *en tröst för* och *en dom över* den stryktåliga och blaserade civilisation som kunde uppvisa storslagna bedrifter inom vitt skilda områden.

Vi har inga opinionsundersökningar som visar hur samtiden pendlade för eller mot honom personligen och hans livsverk. Kan man tänka sig Noa engagerad för att övervinna procentspärrar och tillskansa sig olika former av subventioner för att fullborda sitt enastående uppdrag? Det var ingen större eller mindre folkopinion som hade givit honom ett politiskt mandat för att förverkliga programmet.

Samhällsdebatten var säkerligen då som nu livlig, och den övergripande målsättningen hos alla etablerade åsiktsriktningar i det pluralistiska samhället att skapa goda, trygga och jämlika samhällsstrukturer, men Noas röst hördes inte i den debatten! Att så inte var fallet, har troligen sin förklaring i den första psalmen i Psaltarens första bok:

> *”Säll är den man, som icke vandrar i de ogudaktigas råd och icke träder in på syndares väg, ej heller sitter där bespottare sitta, utan har sin lust i HERRENS lag och tänker på hans lag både dag och natt. Han är såsom ett träd, planterat vid vattenbäckar, vilket bär sin frukt i sin tid och vars löv icke vissna; och allt vad han gör, det lyckas väl.*
>
> *Icke så de ogudaktiga, utan de äro såsom agnar, som vinden bortför. Därför skola de ogudaktiga icke bestå i domen, ej heller syndarna i de rättfärdigas församling. Ty HERREN känner de rättfärdigas väg, men de ogudaktigas väg förgås.”*

Maranatafolket har inga illusioner om människans godhet och förmåga att med egna medel och resurser ta sig ur sitt

djupa fördärv. Detta fördärv är betingat av den natur hon är född med. Det finns gränser och skillnader, men aposteln konstaterar att hela mänskligheten frälsningshistoriskt faller sönder i tre kategorier, vars livskvaliteter sist och slutligen bestäms av deras relationer till Gud.

Guds församling är ett folk, judarna ett annat, och grekerna (hedningarna) ett tredje i tiden, med preciserade förutsägelser om framtid och mål. Det är egentligen endast Kristus-relationen som är den ödesavgörande faktorn för varje grupp, helt oberoende av alla andra viktiga och typiska förhållanden som måtte ha relevans i sammanhanget; i detta perspektiv att Jesu Kristi församling, okänd för världen, lever sitt unika liv i det fördolda, en anonym rörelse som församlas till sin Frälsare och Herre.

Parallellt med denna hemlighetsfulla, korsmärkta livsrörelse, församlas judarna till det heliga landet, för att där möta sin Messias, och den övriga världen församlas till Harmageddon, anförd av Antikrist, vilken är slutprodukten av allt det mänskligheten under sin mångtusenåriga historia i sin gudsförgätenhet och maktfullkomlighet lyckats prestera.

Alla kan påskynda eller i någon mån bromsa denna utveckling, men aldrig hindra den! Beundransvärda uppoffringar och aktiviteter för att höja och förbättra skarornas existensvillkor inom olika områden, är egentligen lika verkningsfulla som att försöka bota cancer med kosmetika och välluktande deodoranter.

Den kristenhet som bytt ut saltet mot jäsande och berusande socker, civilisationens dödgrävare, påskyndar förruttnelseprocessen. Med maximalt understöd av den moderna tidens sofistikerade mediautbud, är avhumaniseringen och fördumningen garanterat framgångsrik.

Folkhavets kaos och katastrof är ett naturbetingat utbrott av koncentrerat hat och upproriskhet mot Gud och hans

styrelse. Det exploderande upproret frampiskas av Guds ärkefiende draken, den gamle ormen, helt ohanterligt för alla inomvärldsliga makt- och styrningsmedel, varför slutfasen helt logiskt endast kan bli ett totalitärt världsvälde utan tidigare motstycke. Det är den onda naturens sluttriumf i tiden. En natur som har varit, är och förblir fiendskap mot Gud, och som därför är hemfallen åt vredesdomen, trots alla vältaliga och beteendevetenskapliga utläggningar om motsatsen.

Det finns inget botemedel för denna genomfördärvade natur, därför måste den undanröjas genom en ny födelse in i ett helt nytt liv i ett nytt barnaskap och medborgarskap, en ny skapelse och ett nytt släkte, som icke är av denna världen. Det är förmätet och dumdristigt att genom utbildning försöka meritera sig för själavinnande och själavårdande funktioner i det rike som icke består i ord, utan i kraft.

Förmodligen har teologin gjort kristendomen större skada än någon annan vetenskaplig disciplin, just därför att den mer än något annat själv stått i vägen för det den åtagit sig att utforska och bevisa. Teologierna är de mest avskräckande exemplen på vilsenhet och bortkommenhet från apostolisk tro, den som en gång för alla överlämnades åt de heliga.

Det är mycket smärtsamt, och ytterst beklämmande då väckelsekristendomen glider bort från sitt maranata-centrum för att med kyrkliga förebilder bli samtidstillvanda och förljugna kulturella minnesklenoder, som endast kristenhetens nostalgiska jubiléer och turismen kan ha glädje av.

”Den Gud, som har gjort världen och allt vad däri är, han som är Herre över himmel och jord, han bor icke i tempel som äro gjorda av människohänder, ej heller låter han betjäna sig av människohänder.....”

Vem är det då som bor i alla dessa tempel i mångtusental utöver hela vår jord? Och vem är det då alla dessa miljontals

människohänder i realiteten betjänar?

Gud söker inte efter sakrala byggnader och vigda kyrkorum. Han vill att varje kristen ska vara tempel för den helige Ande. I oräkneligt antal arbetar villiga händer för att på olika sätt betjäna Gud. Men det är ett försvinnande fåtal hjärtan som låter sig gripas och uppfyllas av gudslivet i den nya skapelsen. Trots hängivna händer, far man vilse i sitt hjärta.

Teologerna, filosoferna och politikerna har målat och presenterat ett myller utav utombibliska Kristusbilder med fragment av sanningen. De flesta har fått hängivna efterföljare under olika tider i olika delar av världen. Vi vill nog alla representera Herren Jesus Kristus i tiden, och göra sällskap med honom för spännande upptäcksfärder uppe på höjderna, men knappast för att tillbringa nattens många och långa timmar i enträgen bön, utan för att sova och sedan bygga och konsolidera på respektabelt avstånd från all närkamp med avgrundslika kraftmätningar i demonbesatta människovarelser.

Sömn är en legal nödvändighet för alla, och det vore väl en religiös och politisk välgärning att förankra lagens och profeternas portalfigurer tillsammans med Herren Jesus Kristus för all framtid på det heliga berget, mitt i det judiska samhället. Tillfället var ju helt ypperligt för att ge form och struktur åt den messianska eran.

Av historiens vittnesbörd att döma, har kyrkorna hämtat sina förebilder från stormötet på förklaringsberget framför den nya tidsålderns, som inleddes genom den andeutgjutelse från höjden som uppfyllde hela lärjungaskaran, där de var församlade, den sal i övre våningen där de plägade komma tillsammans. Kyrkan har egentligen kommit till därför att kristenheten förlorat kontakten med det tema som avhandlades vid detta mycket enastående möte på högsta nivå.

Där penetrerades sakkunnigt och insiktsfullt Jesu före-

stående bortgång (uttåg), vilken han skulle fullborda i Jerusalem. Det var ingen abdikering och flykt man planlade. Det var fastmer det stora och triumfatoriska uttåget ur en fördömd värld som fjättrad i fångenskap förblev lojal mot Guds ärkefiende satan. Denna för hela mänskligheten helt omvälvande händelse, det stora maktbytet i andevärlden, hade sin historiska och pedagogiska förebild i det lilla uttåget, då Guds son Israel tågade ut ur Egypten, för att via havet, öknen och floden nå det förlovade löfteslandet.

Jesu namn har upphöjts över alla andra namn i tid och evighet. Han, som av sin samtids makthavare dömdes såsom illgärningsman av det romerska vilddjuret och den judiska skökan, har besegrat döden och tågat ut ur dödsriket, och av Gud utnämnts till Herre och Messias, och i kraft av detta sitt trefaldiga ämbete såsom profet, präst och konung, intagit platsen på majestätets högra sida i himmelen.

Vem kan ens komma på tanken, att han skulle ha gett sitt folk uppdraget att bygga moskéer, synagogor eller kyrkor till hans ära och hans rikes framgång i tiden? Kriget mot härlighetens Herre, som korsfästes av denna världens vise och mäktige, har icke avmattats. Det är sveket som har gjort honom osynlig. Detroniserad sedan lång tid tillbaka av en kyrka som ofta prålar med hans namn.

Denna kyrkas traditioner, ordinationer, ceremonier, mässor och gudstjänster, förnekar apostlarnas och den urkristna församlingens Kristus, och korsfäster honom åter och åter åt sig genom sitt självvalda gudstjänstväsende.

I denna världsande och i detta evangelium utan korsets anstöt, och under en annan herres välde, rör sig denna världens alla sjöfarare (diplomaterna), köpmän (prästerskapet) och konungar (makthavarna) galant och belevat i sina universella fredssträvanden. Detta fördärvbringande utsäde som drabbar hela jorden, har den otuktiga kyrkan och hennes många otuktiga döttrar som modersköte.

För varje bibelläsare borde det stå helt klart vad som entydigt och kategoriskt sägs om människans syndafördärv. Så är emellertid inte fallet. Eftersom de flesta människor endast har den kunskap som kyrkans prästerskap förmedlar, kan man inte vänta sig någon bibelförankrad människosyn. Kyrkans tjänare har vanligtvis ingen ambition att i sin förkunnelse föra fram bibelns mycket radikala frälsningslära, varför teologin får ett helt annat centrum. Det må sedan kallas modernism, liberalism, humanism eller ges en annan vetenskaplig mask.

Problemet kvarstår i verkligheten i hela sin tragiska räckvidd. Gräsgnagar- och gräshoppsteologierna är förödande för all andlig vegetation. Väckelsekristendomen har invaderats av dessa förhärjande skadeinsekter. Man har inget utsäde att så, och inget liv att förmedla. Religionssurrogat och billiga ersättningar i ständigt nya varianter.

Det är ju helt klart att en sådan kristendom har förlorat tron på sin Herre, på sitt uppdrag, på Guds Ord, på den helige Ande och på allt som från början var orsak och drivkraft till dess framväxt, och istället måste hitta verksamhetsmetoder och områden som är anpassade till det förändrade hälsotillståndet. Det är denna kristendom på avvägar, bortförd såsom segerbyte av denna världens arma krafter, som söker sina samarbetspartners bland likasinnade reformatorer och samhällsförbättrare.

Hur ska man kunna bjuda något effektivt motstånd mot fiender och angripare, när murarna är nedrivna, vakttornen övergivna och vadställena utan besättning, och ingen vet

hur man uttalar lösenordet?

I slutet av sin vandring i det heliga landet framförde Jesus profetiska budskap om kommande begivenheter. Det finns inte många ljusa inslag i hans förutsägelser, allt verkar genomgående onormalt och kaotiskt.

Jesus ger inga evolutionistiska förespeglingar om renande surdegseffekter i mänskligheten såsom resultat av kristen mission. I slutakten blir förkastelsen och förnekelsen mänskligheten val, och detta markeras i definitiva avbrott och blixtsnabba uppbrott.

Jesu lärjungar är ljus och de är salt utan att göra något berömvärt för att bli det. Varför måste den kristna församlingen dresseras till att bli något annat än vad den i verkligheten är? Vad är det för militanta och tvivelaktiga krafter som masar fram namnlistor, protestskrivelser, demonstrationer och andra politiska manifestationer för att uppvisa mängd och styrka?

Varför måste den kristna församlingen i alla lägen stå på barrikaderna och kämpa för mänskliga rättigheter, etik och folkmoraliska värden? Varför ska församlingen tvingas in i funktioner, som den saknar alla förutsättningar för, eftersom det är i strid mot församlingens väsen, uppdrag och fullmakter?

Församlingen är staden på berget, som kastar sitt ljus i alla riktningar, utan att behöva legitimera sig med fromma övningar.

Dialogen är meningslös. Effekten blir lika meningsfull som den skulle bli om man överlämnar åt en superapa att utforska det sanna människovärdet eller uppdra åt henne att recensera civilisationen.

Nivåskillnaderna är så enorma att det är helt befängt att lansera sådana funderingar i akt och mening att förlika, förhöja och förädla. Men det är exakt det som sker, då man

drar till sig superkändisar inom olika områden för att få hjälp att lösa bland annat kristenhetens svårartade rekryterings-våndor, med sjunkande numerär och försämrad ekonomi.

I ett referat från en frikyrklig konferens läste jag hur en pingstpastor i ett bibelstudium förordade lokal församlings-gemenskap:

-Genom att tillhöra församlingen - och då menar jag en församling som har en adress, ett telefonnummer och ett postgiro, inte bara den universella församlingen - så uttrycker jag att jag inte klarar mig själv.

Det låter så bestickande och odiskutabelt, och det är väl helt självklart om församlingen är en mänsklig uppfinning av folkrörelsekaraktär, made in Sweden. Då blir matrikeln, byråkratin, funktionärsväldet och egendomsförvaltningen typiska fundament, nödvändiga för social etablering, och en subventionsstruktur anpassad till samhällelig avgifts- och bidragskarusell.

Men om nu bibelstudieledaren tänkte rätt, så var exemplet illa valt. Vilket telefon- och postgironummer hade församlingen i Jerusalem? Hur många kristna grupper utöver vår jord saknar tillgångar till sådana resurser idag? Hur många matrikelförda medlemmar i de olika kyrko- och samfunds-registren är aktiva eller passiva? Nej, föreningsmodellen måste överges, om man ska nå fram till en urkristen för-samlingsgemenskap enligt mönsterbilden.

Att äga en känd adress kan vara en tillgång, men ofta ett stort riskmoment. De troende finner varandra, lägger ner sina offer och kommunicerar förmodligen bättre i en syskongemenskap utan strävan efter de maktmedel som konstituerar föreningen.

Maranatafolkets politik

Jag har studerat min bokhyllas litteratur som behandlar temat *Kristendom och Politik*. En av de böcker som gör anspråk på att stå för en väckelsekristen syn, presenterar en litteraturlista som mer än något annat dementerar det angivna uppsåtet, och förlorar sin trovärdighet. Författaren manipulerar begreppen, och bygger upp en teokratisk fantasivärld som hör en kommande tidsålder till. Det är i och för sig inte ovanligt, men det är alltid lika beklagligt då väckelsekristendomen används som förklaringsmodell för utombibliskt samhällsengagemang.

I sina prestigeladdade ansträngningar att konstruera en trovärdig ideologi för Jesuscentrerad politisk aktivism, förbises vanligen enkla och elementära fakta. Med felaktiga premisser knådar man ihop en felaktig materia med felaktiga slutsatser. Det finns både raklinjighet, logik och konsekvens i de förklaringsmodeller som presenteras. Men felet blir inte mindre av det goda uppsåtet, den intellektuella hederligheten och den goda viljan.

Om man går ut ifrån skapelseberättelsen för att ge tyngd och motiv åt sina argument för idén att den kristna församlingens uppgift är att förvalta och vårda jord och värld, kan resultatet inte bli annat än fromma önskningar och meningslösa fantasifoster. En religiös variant på det mångtydiga och tidlösa temat ”Kejsarens nya kläder”.

Det finns knappast ens en antydan i bibeltexterna om att evangelium skulle genomsyra blocken och på så vis kristna dem. Det sägs fastmer att blocken ska undanröjas utan någon som helst medverkan av människohänder. Det är den lilla

stenen som oväntat och överraskande, snabbt och effektivt pulveriserar de volymiösa bergsmassiven till stoft. Det är inte svårt att förstå den bilden.

Reformivrarnas strävanden att med politiska ideal och program förändra och förbättra, förnya och humanisera den nuvarande världsordningen, är i verkligheten krampaktiga försök att lösa mänsklighetens många och urgamla problem genom att baxa sig fram den motsatta vägen.

Den helt avgörande frågan kan inte vara om man lyckats dra hundratusentals röstande till valurnorna för att välja ett parti som menar sig stå för kristen etik, utan om denna enorma valapparat förmått lyfta en enda medmänniska in i den bok som kallas Livets bok, och förts på högre ort.

Det är inte politikens mål, svarar samhällsförbättrarna bortförklarande. Hur skulle man kunna levandegöra det som i större eller mindre utsträckning undanträngts av förment viktigare ting i tiden. Absorberad av tidsandan, har den kristna trosbekännelsen blivit en kuliss.

Vem bland dessa världsbyggare tänker på den märkliga lilla stenen som nu och då demonstrerar sin gudomliga makt och härlighet i den heliga historien? Klippan som åtföljde Guds folk i öknen var Kristus. Den anstötliga sten som byggningsmännen, denna världens mäktige och vise, förkastade, därför att de inte kunde finna någon plats åt den i sitt perfekta och fulländade byggnadsverk, den stenen har av Gud gjorts till grundsten, hörnsten och slutsten.

Det är den stenen som undanröjer det volymiösa världsblocket och visar sig vara kapabel att inta dess plats. Anstöten döljer en gudomlig hemlighet. Inte genomsyra, men undanröja och ersätta hela världshegemonin med alla dess beståndsdelar. Det är planen som den kristna församlingen har fått i uppdrag att proklamera, demonstrera och förkroppsliga som Guds sanna egendomsfolk i tiden, såsom staden på berget.

Liknelsevis undervisar Jesus om hur den senapskornsliknande tron befaller blocket att häva sig upp och kasta sig i havet. Det är Guds resurser och metod. Den volymiösa och förstenade bergmassan lyfts och fördrivs av det mikroskopiska senapskornet, det minsta av alla korn. Den arma människans jättelika maktblock förmår inte ens lyfta ett senapskorn. Alla hennes försök att kommendera fram en annan och bättre värld har kollapsat tiderna igenom, därför att de har saknat livsduglighet och kraft i kampen mot mänsklighetens verkliga fiender. Kristen politik existerar icke. Det är en omöjlighet.

Alla bevis om motsatsen har helt felaktiga premisser och landar i samma maktspel som alla övriga partier i maktapparaten. Kristus är odelbar, och sönderfaller inte i religiösa, kulturella, politiska, ekonomiska, filosofiska eller ockulta kategorier och gemenskapsformer för samhällsnytta. Beräknande marknadsförare och deras beskäftiga rådgivare står alltid redo att med falskdeklarerad moralisk solvens rycka åt sig publikt och kommersiellt gångbara sektorer för exponering och exploatering i en värld där man taxerar människovärdet som produktionsfaktor.

Det sanna människovärdet har Gud fastställt. Det kan förtrampas, men aldrig revalveras utan korset och dess kraft. Det är ett axiom att all skuld måste betalas. Syndaskulden likvideras genom Jesu Kristi blod.

Allt talar för att den svaghet Gud demonstrerar i korset och genom korsets predikan proklamerar, är helt otänkbar i världens alla människocentrerade, profana och religiösa maktcentra. Det är därför falsk varudeklaration att åberopa kristna ingredienser i sitt blasfemiska partinamn, opportunistiskt nyanserat för partinyttan.

Inte ens då fariseismen och materialismen legitimerar sig genom att kopplas samman med asketism, idealism

och humanism, blir den kristen. Människan måste medvetandegöras om sin faktiska situation för att kunna rädda sig själv, sin miljö och sitt sociala liv.

Människan är inbilsk, och vill ge vetenskaplig trovärdighet åt myten om sin godhet och duglighet, och kristna politiker går, helt utan verklighetsförankring, i borgen för att kristen etik och kristna värderingar räcker för att skapa ett gott, humant och trivsamt samhälle, fastän aposteln kungör att världen förgås. För sådana bragder erfordras inte personlig tro, omvändelse eller ny födelse, förkunnar lögnpredikanterna.

Deras garantier är emellertid helt värdelösa, eftersom de saknar täckning. Det är kvalificerad förförelse att rycka någon del av Kristi lära från hans person och låtsas som om sådana fragment för politisk verksamhet skulle ha någon auktorisation i Nya Testamentet. De som lanserar sådana idéer är dilettanter och charlataner.

Människan är ond. Det är detta hon måste överbevisas om. Utan denna kunskap om sig själv är hon förlorad. Det är ett svek att förtiga detta och ge sken av att hennes situation på något sätt skulle förändras eller förbättras om hon tillförsäkras en bekymmersfri existens för och under sitt jordeliv.

Överheten har fått sitt förordnande för sina avgränsade och tidsbestämda funktioner av Gud, och kommer att kallas till en slutlig revision för hur den har förvaltat sitt gudagivna mandat för att pröva om ansvarsfrihet kan beviljas. Detta kommer att ske med eller utan influenser från kristendomen.

Så länge den kristna församlingen finns på jorden i tiden, så kommer församlingen att rida spärr mot alla vilddjurskrafter, i kraft av sin blotta närvaro, och genom den helige Andes inneboende. Församlingen behöver inga politiska mandat eller taburetter för att vara salt och ljus.

Guds församling är sanningens grundfäste och stödjepelare, får vi veta av aposteln Paulus.

Detta konstateras klart och kategoriskt i de heliga Skrifterna, och det är detta den kristna församlingen med myndighet ska förkunna och förkroppsliga, med profetisk insikt och klarhet.

Men det finns definitivt inga rekommendationer eller befallningar för den kristna församlingen att gå in i rollen som folkvald, eller på annat sätt delegerad maktutövare i politiska institutioner eller statliga organ i tiden.

Den kristna församlingen är helt okänd för världen, och står helt utanför alla tribuner, tribunaler, scener och andra maktkonstellationer i världen. Det är endast då den kristna församlingen vet och behåller sin plats utanför alla härskarlystna och förljugna läger, som församlingen kan bevara sin egenart och integritet, och vara den andliga maktfaktor församlingen med sina konungsliga fullmakter och hemliga vapen har bemyndigats att vara med sitt gudomliga nasirat.

Då nasiren Simson avslöjat sin gudomliga hemlighet för den nyfikna skökan som låg i hans famn och hans flätor, det synliga uttrycket för hans nasirat, var avklippta, då upptäckte han omedelbart att synen, friheten och kraften hade försvunnit från hans liv. Han fördes, till sina fienders stora förnöjelse, bort av en yngling.

Jesus uttrycker samma sak så här: Om saltet förlorar sin sälta, då duger det till intet annat än att kastas ut och trampas ned av hedningarna. Det är avfallets koryféer, som ersatt det sanna evangeliets salt med sockersöt etik, till åtlöje för hedningarna.

Det är detta som är laglöshetens hemlighet. Den följer nämligen sina verkliga planer och avsikter genom en allomfattande kärlek, där endast Sanningen hatas och bekämpas. Då Sanningen har blivit hemlös, strömmar laglöshetens

ande och kärlek in i tomrummet den lämnar efter sig, och villfarelsens makt gör att laglöshetens exponenter och offer i sitt självbedrägeri sätter tro till lögnen. Det är i denna omvandlings- och avfallsprocess antikristliga, politiska rörelser med kristna initialer, formeras till korståg på satans tillskyndelse.

Det är en samhällsbevarande uppmarsch mot ateism, mot omoral, mot brottslighet, mot familjeupplösning och till försvar för människovärdet, mellanfolkligt samförstånd, kristna värderingar och kristen etik. Laglöshetens hemlighet är redan verksam, säger aposteln. Laglöshetens människa, fördärvets man skall träda fram. Vad är det då som markant kännetecknar denna fördärvets man? Han upphäver sig, sätter sig över allt vad heligt är. Fädernas Gud, fädernas skrifter, fädernas tro, fädernas liv.

Lyssna på det ständigt återkommande föraktfulla talet om fädernas sekterism, fanatism, fundamentalism, trångsynthet, isolationism, och se med vilken självklarhet, stolthet, självgodhet och självtillräcklighet man tar säte i Guds tempel, och föregiver sig vara något gudomligt, progressivt och samhällsgagneligt.

Denna fientliga infiltration har alltid haft en lika nedbrytande och hämmande effekt på den kristna församlingens andliga kvalitet och vitalitet.

Genom att glida bort från sitt eget ursprung och centrum, har helt periferiska projekt och intressen tagit över, och man måste söka förebilderna i ett annat evangelium, i en annan ande och hos en annan Kristus än fäderna trodde på, förkunnade och levde för.

Maranatafolket - en teokrati

Vad har egentligen Domarboken att lära oss? Dess skildring av tidsintervaller med omväxlande perioder av upprättelse och avfall för ett oberäkneligt, självtillräckligt och trolöst folk, är plågsam läsning. Det är ingen ärorik historia Domarboken förmedlar, då den åter och åter i ständiga repriser beskriver ett gudsfolk i underläge; förtryckt och utarmat genom fiender, som det i kraft av gudomlig kallelse, utkorelse och utrustning borde ha bekämpat och besegrat. Detta är nyttig, nödvändig, ja, lärorik läsning för ett kämpande maranatafolk i tiden.

Var kan vi finna orsaken till vanmakten, kraftlösheten och alla misslyckade försök och ansatser hos det folk som bär Guds namn och bekänner sig vara hans egendom, språkrör och redskap bland alla andra folk? Svaret på denna kardinalfråga får vi här om vi vill åta oss besväret och efterforska det.

Domarboken illustrerar en speciell och nödvändig prövotid för ett folk som menade sig vara utan regent, så helt olikt alla andra folk. Detta egendomsfolk insåg inte sitt stora misstag. Detta folk bar den osynlige gudens namn, och det var han som skulle vara deras ständigt närvarande konung och de majestätets undersåtar, varför deras strävan till likhet med de omgivande folken var helt missriktad och demoraliserande.

Det är slående hur identiskt lika avfallskrafterna initieras, utvecklas och fullbordas i alla tider i nya upplagor och otaliga kopior runt omkring i hela världen. Om man byter ut ort- och personnamn, så lever de gamla rollerna i obrutna led

igenom tallösa platser och ännu fler personer i nutiden. Det finns egentligen inget svårbegripligt eller oförklarligt i detta skeende. Det är logik och konsekvens i avfallsprocessen, där själva utvecklingen markeras av nöd, nåd, upprättelse, gottgörelse, övermod, oberoende, perspektivförskjutning, självtillit, kompromisser, enhetssträvanden, identitetsförlust, maktfullkomlighet, desorientering, kraftlöshet, kaos, fiasko utan hopp.

Så ser egentligen generationskurvan ut. Parallellt eller i kronologisk följd angriper och oskadliggör tidsandan glädjen, frimodigheten och stridsmoralen hos trons förlovade folk, och de framträder som de mest ömkansvärda existenser i sin samtid, i svekfull allians med den verklige fienden. Det kan ge anledning till känsla av predestination och funderingar om fatalism. Men, ära vare Gud, om nu detta skulle vara regel, så finns det lysande undantag som klart och entydigt dementerar alla sådana antydningar och påståenden. Det övergripande skälet till tro på framgång och kontinuitet finns inte att söka i människan, hennes moral, ideal och hennes anordningar; inte ens då hon stoltserar med gudomlig härledning.

Det första avsteget är alltid samma: Underlåtenhetssynd. Det är alltså inte det hon gör som indikerar den första avvikelsen. Nej, det är det hon underlåter att göra; nämligen att hon i sin förmätenhet förfaller till fåfängliga tankar, fastän hon har lärt känna Gud ändå underlåter att prisa och tacka honom såsom Gud.

Denna förändring är ytterst vanlig, men alltid lika svår att upptäcka för ytliga iakttagare. Det hela verkar alldeles för löjligt och naivt för mänskligt förnuft för att vara sant och betydelsefullt, värt att tas på allvar, betänka och underordna sig. Men det är en grundlag i Guds rike som framhålles på olika sätt i trons egen urkund såsom exempelvis i den andra psalmen i Psaltaren:

”Så kommen nu till förstånd, I konungar; låten varna eder, I domare på jorden. Tjänen Herren med fruktan och fröjden eder med bävan. Hyllen sonen, så att han icke vredgas och I förgåns på eder väg; ty snart kunde hans vrede upptändas. Saliga äro alla de som taga sin tillflykt till honom.”

Gud är verkligen sitt folks trofaste konung, som aldrig kan förneka sig själv, utan står troget fast vid sitt eget löftesord. Det var detta majestät hans folk övergav för att istället eftertrakta mänskligt herravälde. Sådana ståndpunkter och vittnesbörd stämplar ljumheten, likgiltigheten och namnreligiositeten i all sin formalism och sitt prål såsom svärmeri och spiritualism. Begreppen flyter ihop, eller upplöser varandra för att ersättas med andra ord och uttryck; såsom sekterism, fanatism, fundamentalism, isolationism, extremism, förstärkta med skräckinjagande psykopater och aktuella, skandalösa händelser i historia och samtid.

Närhet och distans, betingat av uppenbarelsetrons eget väsen och egna uttrycksformer, leder emellertid aldrig till samhällsfientlighet, självdestruktion eller våldsamt uppror då de uttalar sina protester mot synd, ohörsamhet, olydnad och ogudaktighet. Påhoppen är lika vanliga som myterna om väckelsekristendomens alla avarter, ett sätt att gardera sig emot väckelsekristendomens närgångna och omutliga omvändelsekrav.

Om man liberalt och bibelkritiskt byter ut oskrymtad bibeltro och kategoriskt omvändelsekrav mot sakrament, mässor och etisk fostran, då kallas det kristendom. Men om man på allvar söker närma sig Nya Testamentets radikala frälsnings- och gemenskapsideal, då kallas det sekterism och extremism.

Så har det alltid varit. Kyrkans teologer är mästare på

att formulera trollformler för anpassning och utslätning, för att friktionsfritt alltid platsa i det etablissemang som bekostar den sakrala servicen. Det är häpnadsväckande skickligt och utstuderat djävulskt. Så vill kyrkan och dess prästerskap ha det, för att inte förlora folkgunsten, makten och härligheten.

Att frikyrkans välutbildade och kunniga pastorer avundsamt sneglar efter att uppnå samma status och härlighet för sin samhällsnytta är, helt stilenligt, ett annat uttryck för samma avfall. De behöver också skökolönen, och deras rättvisekrav kommer att tillgodoses utan könsdiskriminering.

Det låter illa, då den kristenhet, som är väl medveten om de hundratusentals män och kvinnor som hålls fångna i olika kloster runt omkring på vår jord, utan att protestera eller fördöma detta livslånga frihetsberövande av förförda, manipulerade och förtryckta skaror, uttalar sin indignation över bibelförankrad avskildhet, försakelse, överlåtelse, efterföljelse och lärjungaskap, baserad på personlig kallelse och frivillig omvändelse.

Hela den kristenhet som förtiger eller förtränger sanningen om denna grova brottslighet i Guds namn, är solidariskt ansvarig för kyrkans avancerade maktmissbruk i Faderns, Sonens och den helige Andes namn, och den som går i ekumeniskt ok med denna världssköka, blir förr eller senare en av hennes döttrar; helt oberoende av teologiska, traditionella och övriga etiketter och astronomiska olikheter.

Avfallets monument

Det är outhärdligt då en fullständigt förvärldsligad väckelsekristendom fortfarande har namnet om sig att den lever, fastän den är dödsmärkt. I sin skamlösa självsäkerhet agerar den på fältet som väckelsekristendomens språkrör, men dementerar samtidigt genom sitt väldokumenterade avfall och sin ljumhet i allt det den gör i samhälls-, församlings- och gudstjänstliv. Låt mig här referera till ett av några belysande exempel.

Med Evangelii Härold gick en epok i graven. Den nya tidens avfall och förnedring artikuleras tydligast av den skamlösa PU-publikationen Zebra, en ungdomshärold i fräck sodoms-stil för att nå svenska skolelever med det ”kristna” budskapet.

Om man bläddrar och studerar sida efter sida i den dagstidning som gör anspråk på att vara just väckelsekristendomens spåkrör i detta land, så är man blind på båda ögonen och ovillig att acceptera uppenbara fakta, om man förnekar att den har mycket litet med väckelsekristendom att göra. Desto mer företräder den en babelsk språkförbistring.

Den har horisontalplanets exklusiva dimensioner, kan testas och mätas med vetenskapliga instrument, men överlever inte med sin kristnade materialism en urkristen väckelse. Hur skulle den kunna göra det? Studera tidningens historia och ta lärdom. Motivet för dess tillkomst, dess policy, förmynderi, godtycklighet och maktfullkomlighet, dess ambivalens i tros- och frälsningsfrågor, dess flirt med kyrklighet och kyrkliga dignitärer, dess bojkotter och personförföljelser.

Det är helt otroligt att det organ som spekulativt och manipulativt har öppnat sina spalter för teater, idrott, penningspel, profan och religiös idolkult, och varit ideologisk härold för ekumeniska, politiska, kyrkliga spektakel med professionella artister från rock- och popkulturer med festivaler och galor, med underhållande attraktioner från profana scener och mäktige vise män från estrader och scener av trä, plast och betong, som här får tjäna som symboler för ursprung, art och nivåer, kan tillåta sig en så falsk varudeklaration och förfäkta väckelsekristen identitet och integration.

Den som vill ge sanningen rum, måste ju medge att tidningsföretaget med dess politiska avläggare lanserat och utvecklat katolska förebilder i svensk kristenhet; långt bortom sann väckelsekristendom.

Med en förtrollande utstrålning av tolerans, vidsynthet och humanism, döljer hon sin känslighet *för* och hatet *mot* korset. I konfrontationen med levande väckelsekristendom fräser och spottar hon tillsammans med sina alerta döttrar sina giftiga pilar med skällsorden sekt, fundamentalism, fanatism, svärmare, söndrare och samhällsfientliga fridstörare.

Den övervägande delen av tidningens redaktion har inte ens varit i närheten av en andlig väckelse. Den som då tidningen initierades uttalade farhågor för att tidningsföretaget skulle komma att kasta väckelsen i rännstenen, har med full evidens visat sig vara en verklig sanningssägare.

Man har använt alla knep för att övertyga oss om, och dra oss in i den nya tidens trender och vågrörelser, med alla dess vedervärdiga styggelser. Nog sänker man blicken och rodnar av skam, då man hör och ser en katolsk biskop och en ortodox präst i fullt ornat, från pingstkyrkans predikstol och sångarestrad, utan någon protest eller gensägelse, framföra sina villfarelser och hedniska ritualer.

Då evangelisten engagerar sig i tävlingsidrotten och drar församlingens ungdomar med sig till åskådarläktaren och får idrottsföreningen till partner i ett onaturligt partnerskap, då handlar det inte längre om kristendom, utan fastmer om kristenhetens moderna avarter för att vara människor till behag.

En kristen församling som lägger sig platt för sådana idéer och undviker att ha sina gudstjänster på tider då idrottsliga evenemang äger rum, har naturligtvis skrivit under sin egen dödsattest. Detta onaturliga partnerskap är oförsvarbart, bör omgående bekämpas med kraft och upplösas utan dröjsmål. Vem är det som puffar för och vill normalisera omaka Kristus-Beliarförbindelser av detta slag, om inte den ”väckelsekristna” rikstidningen?

Det är häpnadsväckande att urartningen har gått så snabbt och hunnit så långt. Detta är konkreta uttryck för veritabel avkristning, och det blir ingenting annat. Det är att manipulera människor att ge kvalificerat hedniska manifestationer och sanktioner kristna begrepp. Ve dem som i Guds namn och med den kristna församlingens stöd för sin rekrytering ägnar sig åt sådan förfalskning. ”Flytta icke ett gammalt råmärke, ett sådant som dina fäder hava satt upp.”

Men denna attack mot gamla råmärken har fått det opportunistiska ledarskapets auktorisation. Därför kommer den att fortsätta. Ty de få exempel som i sig själva är överbevisande dokument om verkligheten, är ändock bara den synliga toppen av det underliggande isberget.

Tidningen Dagen har varit en katastrof för väckelsekristendomen i detta land, i sin självutnämnda och paradiska roll som väckelsekristendomens språkrör, eftersom den lever i en helt annan maktsfär, och företräder oförenliga motsatser.

Titta till exempel litet extra på tidningens TV-tablåer!

Vad har de där att göra? Spaltmeter upp och spaltmeter ned presenteras minutiöst varje programpunkt, oberoende av programmets innehåll och kvalitet. Det är ju upprörande att en tidning som menar sig ha skyldighet att informera sin läsekrets om allt det snusk och allt det våld, all den brutalitet, all den laglöshet och all den gudsfientlighet och all den människofientlighet som eggar och manar barn, ungdom och äldre i programrubrikernas feta grotesker med alla sina sodomslika meriter, kan fortsätta sin låtsaslek som väckelsekristendomens sanna språkrör i detta land.

Dessa program har drivit fram gatuvåld, promiskuitet, självmord och annat mänskligt elände, såsom penningspel och dobbel i skiftande former. Allt detta som tidningen på sin ledarsida påstår sig bekämpa, det exponeras skamlöst i tidningens TV-tablåer.

Tidningen gör ett tafatt försök att profilera sig genom att särbehandla det religiösa utbudet i ett par inramade spalter. Vanligtvis associerar dessa program till en helt annan potentat än Herren Jesus Kristus. Modern kristenhet har egentligen väldigt litet att säga om honom. Det finns så mycket annat att ägna sig åt.

Vad är det som bestämmer tidningens policy? Definitivt inte väckelsekristendomen. Tidningens rutinerade kopplare spekulerar i, och hänger sig åt grov prostitution. Graden bestäms av om det är ebb eller flod i kassakistan. Var beredd! Uppgörelsen stundar: ty ”Guds rättfärdighet kräver ju, att de som vålla eder lidande få lidande till vedergällning”, och detta är ett sådant lidande för väckelsekristet folk i hela Norden.

Det är sannerligen inte svårt att känna igen Lot i det mönster tidningen utvecklat under sin halvsekellånga historia. Det är tydligt att Lot var en icke obetydlig opinionsbildare i de kulturstäder i vilka han och hans familj med de ädlaste

intentioner absorberades och acklimatiserades.

Lot, det kontroversiella borgarrådet i städerna Sodom och Gomorra, känner alla bibelläsare till. Han hade ett imponerande förflutet tillsammans med väckelsepionjären och troshjälten Abraham. Denne visionäre pilgrim talade ofta och hoppingivande om Staden därovan. Det kunde inte undgå att påverka och tända den andra generationens medvandrare, Lot.

Lot var på sitt sätt from och visionär, ivrig och framgångsrik. För honom var det naturligt att materialisera visionen och ge tron inomvärldsliga dimensioner. Han var ung, ambitiös och utåtriktad. Han hade kapacitet, civilkurage och moralisk resning. Klippt och skuren till auktoritet i Sodoms ledargarnityr.

För Abraham var staden med de fasta grundvalarna där ovan, därför förblev patriarken en pilgrim som bodde i tält här. Lot däremot, såg inte längre än till horisonten, och upptäckte allt det som kunde egga och stimulera hans sinnen i den stora och attraktiva staden härnere. Med övertygelse och beundransvärd hängivenhet och kraft, bröt han upp och tågade mot den mäktiga staden i det förlovade landet. Tro blev åskådning. Men vilken tro?

Han materialiserade Abrahams vision. För honom blev Abrahams hänryckta beskrivning av staden *därovan* staden *därborta*, och han drogs allt närmre.

Det Abraham såg med trons ögon i ett evighetsperspektiv, registrerade Lot med sina fem sinnen och ville förverkliga i tiden.

Abrahams samtal med Gud och hans förbön för Sodom och Gomorra måste ses ur flera aspekter. Man kan inte utesluta att Abraham räknade med att Lots verksamhet i Sodom och Gomorra skulle ha givit något resultat; åtminstone tio rättfärdiga.

Abraham förefaller vara förlägen och generad över Lots

totala misslyckande. Gud uttrycker förväntningar på att Lots verksamhet skulle ha satt spår efter sig. Det förefaller emellertid som om Lot hade påverkats mer av städerna än vad de hade påverkats av honom. Inte ens hans egna mågar tog hans rättfärdighet på allvar.

Tillbaka till ursprunget

Den primitiva församlingen hittar vi i Nya Testamentet. Framför allt i Apostlagärningarna, men för övrigt i alla Nya Testamentets skrifter. När det gäller den kultiverade kyrkan, som inte längre är en frälsningskyrka, utan en kulturkyrka, finns det gott om historiska skildringar och urkunder ifrån olika epoker. Men ska vi få tag i en rätt beskrivning om vad den *primitiva församlingen* egentligen är, måste vi gå förbi hela traditionen till det som var från begynnelsen. Alltså återstår endast Bibeln.

I vad mån kan den ursprungliga, primitiva församlingen betraktas som en mönsterbild för församlingens tidsålder? Eller ska traditionen vara avgörande? Ska vi gå tillbaka till reformationen eller någon annan tidpunkt i katolska eller protestantiska kyrkans historia för att applicera och integrera det som bestämdes då med vår erfarenhet i denna tid?

Vad är egentligen den primitiva församlingen? I ordböcker finns tre betydelser av ordet *primitiv.* Den första är ursprunglig, det som var från begynnelsen, outvecklad, aldrig färdig, urtidspräglad, förhistorisk.

Nästa betydelse: Flärdfri, enkel, ofördärvad, konstlös, obearbetad, torftig, otymplig. Det är ju självklart att detta inte passar in i den kultiverade kyrkan. Men det finns ytterligare en betydelse, och den är negativ: Lågt stående, barbarisk, okultiverad, underutvecklad, ociviliserad, obildad, rå, grov, simpel och tarvlig.

Det måste vara någon kyrklig dignitär som beskrivit den primitiva församlingen. Den etablerade och kultiverade kyrkan fick för sig att den primitiva församlingen var un-

derutvecklad och okultiverad, ociviliserad, obildad, rå, grov, simpel och tarvlig!

Tack gode Gud för att den primitiva församlingen är urtidspräglad och tidlös! Den finns också i vår tid, trots den institutionaliserade och kultiverade kristenhetens sken av gudsfruktan, bortom all samhällsintegrerad och kultiverad skökoreligiositet!

Det är uteslutet att penningmedel framtvingade genom skatteplikt skulle föra med sig någon välsignelse för Guds verk. Det faktum att kyrkan och andra grupper i det pluralistiska samhället får samhällsstöd för sina verksamheter kan definitivt inte åberopas såsom godtagbart skäl, för att den fria kristna församlingen bör eller kan etablera motsvarande relationer till staten. Jämförelsen är inte adekvat, eftersom problemet inte utgör ett politiskt rättvisekrav, utan gäller värdemotsättningar och distanser som inte är jämförbara och förhandlingsbara.

Den fria kristna församlingen kan nämligen inte exponeras och exploateras som en förening av folkrörelsekaraktär utan att den förlorar sin helt unika egenart. Med avseende på tro, gemenskap, funktion, offer och tjänst, kan den inte relateras till några andra storheter än Herren Jesus Kristus och Guds rike.

Den urkund, som för församlingen är ensam och avgörande auktoritet för dess konstitution, funktion och fullmakter, är med avseende på läran och dess praktiska tillämpning, såsom den mönsterbildande gestaltades i urkristen tid, av principiella och praktiska skäl, helt avvisande till bilateralt samröre. Denna hållning påverkas och förändras inte med föränderligheten hos de politiska system, som från tid till annan härskar genom statsmakterna i världen.

Den kristna församlingen får ej heller tillåta att motståndare kränks, därigenom att de skattevägen tvingas bidra

till försörjningen av en religiös företeelse, som de helst av allt skulle vilja se spolierad. Blotta tanken på ett sådant missförhållande borde vara helt outhärdlig för varje kristen och sätta stopp för hanteringen.

Det är heller inget idealiskt utgångsläge för evangelisation om medborgerliga plikter orsakar positiva eller negativa fixeringar, som frammanat fördomsfulla reservationer mot frälsningsbudskapet hos mottagarna. I den kristna församlingen är nämligen offergärningen uttryck för en andlig kallelse och tjänst, där givaren tillför penningvalören ett värde som är oskattbart och i sig bär gemenskapsförmedlande välsignelser till denne och församlingen.

Den fundamentala skillnaden är alltså att den kristna offertjänsten *vidgar* dörrarna för fördjupad syskongemenskap där den redan finns, medan däremot statsbidragen just genom sin tvångsnatur *stänger* dörrarna för evangelium och dess budbärare.

Det bör därför stå klart för alla, att den avvisande attityden till samhälleliga församlingsstöd inte är baserad på negationer, utan en fast övertygelse om att församlingens särställning och natur inte har eller behöver något komplement eller alternativ till sitt offerliv, ty det är en sådd som bereder en skörd av mångmultiplicerade och mångfaldiga välsignelser, utan vilka församlingen inte kan förnyas och växa.

Offertjänsten och statsbidragen är oförenliga motsatser som med konsekvens utesluter varandra, eftersom det första *reformerar* medan det andra *deformera* församlingsgemenskap och evangelisation.

Vad det här handlar om är att förbli i trohet mot församlingens brudgum och Herre. Med detta urkristna synsätt kan statsbidragen inte betecknas som någonting annat än kvalificerad prostitution med skökolön; ett koppleri med en

kopulation som ger sin kromosomfrukt i sin tid.

Myterna om statlig villkorslöshet och församlingarnas oberoende har banat väg för allt större samhälleliga subventioner. Några hundra bidragsberättigade studiecirklar var den blygsamma start, som satte mångmiljonrullningen i lavinartad rörelse för några årtionden sedan. En annan myt på samma idémässiga plan, där beredskapen uppenbarligen var mycket dålig, vill göra gällande att statsbidragen skall ses såsom en kompensation för de av statskassan indragna avgifterna och skatterna från samfunden.

Denna beredvillighet att naivt bortförklara historiskt kända och dokumenterade fakta verkar aningslös och oskuldsfull, men är en mycket djup och allvarlig kluvenhet, som har normaliserats på grund av penningens attraktionskraft, och de anklagade samvetenas behov av lugnande försäkringar om att aningarna man egentligen bär om det värsta, saknar verklighetsförankring.

Det ideologiska underlaget och de psykologiska förutsättningarna för ett bejakande av dessa stödformer ur en regelrätt bidragsdjungel, är en framsuggererad inbillning om statens kraftlösa välvilja och församlingarnas moraliska styrka.

Om en väckelserörelse inte ska förlora sin identitet måste den i varje tid och i varje läge stå helt fri och oberoende i sina relationer till staten, en position som äventyras då väckelseförsamlingen etablerar förbindelser för att få någon del utav sin försörjning garanterad av de medel som hör kejsaren till.

Vi bör lära av Abraham, som själv gav sitt tionde till konungen i Salem men vägrade att ta emot något som helst vederlag för sina samhällsgagneliga insatser att befria fångar ur fångenskapen för de härskare som verkligen förstod hans betydelse och gärna ville utnyttja hans tjänster. De fattade nämligen inte hur omöjliga deras inviter var och riskfylld

för dem själva, deras egen makt och dess territorier.

Subventionerna är dessutom ett synligt uttryck för ett långt framskridet andligt armod, som vanligtvis har många symptom. För pengar kan nämligen mycket köpas och vinnas i denna världen. I händerna på kyrkofurstar och kyrkopolitiker kan det penningslukande kyrkospelet länge och underhållande ersätta det andliga livet med program, teknik och aktiviteter.

Penningen kommer nämligen genom sin egen makt att tilltvinga sig de styrningsmedel som avgör den framtida utvecklingen. Mottagandet av kejsarens tillhörigheter är i sig självt ett principiellt nederlag som raserar förutsättningarna att upprätthålla distans mellan två oförenliga riken i okränkt frihet utan ovidkommande inblandning.

Alla sådana inteckningar leder till någon form av skuldsättning. Det är livsfarligt att låta sig riktas av tidens härskare. Tacksamhetsskulden är inte det enda; ej heller det minsta riskmomentet.

Månne det inte är hög tid att utlysa en helig fasta för botgöring, omvändelse, överlåtelse och upprättelse, så fädernas Gud åter kan uppenbara sin makt och härlighet. Den interna prövningen får inte tillåtas ha andra mått med andra skalor än den externa.

Maranatasången

"Huru skulle vi kunna sjunga Herrens sång i främmande land?" Denna fråga väcker till liv funderingar som moderna kristna aldrig tycks plågas av. Man skall sjunga, och sjunga igen, ofta, taktfast, rytmiskt och länge; till slaginstrument, blåsinstrument och stränginstrument. Men är verkligen detta intensiva musicerande med vitt skilda stilar, artister och instrument uttryck för sann och ärlig tillbedjan?

Är handklappning, dans och kroppsspråk pålitliga utslag för sann glädje, verksam kärlek och oskrymtad tro? Det skall sjungas och musiceras med öronbedövande ljudeffekter. Segerfanfarerna brusar så luften vibrerar och marken skälver. Men dånet är framtvingat och konstlat. Var finns enfalden, oskulden och spontaniteten i detta programmerade mötesbuller?

Det har i många år pågått en intensiv diskussion om vilken musikart som är mest lämpad för gudstjänstlivet. Åsikterna går isär då det gäller valet av musikstil, men alla tycks vara rörande eniga om att musiken är nödvändig för gudstjänstlivet. Detta är ju inte sanning. Musiken har förmodligen skadat mera än den har gjort nytta, ty den har bland annat verkat söndrande, genom att oberoende leva och utveckla sitt eget liv i strid med den nytestamentliga mönsterbilden för ett sant gudstjänstliv. Den har en alldeles speciell förmåga att leda bort från den gudstjänstfirande församlingens givna centrum.

Detta gäller i ännu större utsträckning den klassiska kyrkomusiken med dess typiska karaktär av avguderi.

Hur man än värderar musiken såsom kulturfaktor, så finns

det ingenting som säger att den skulle vara nödvändig för ett rikt och mångfacetterat gudstjänstliv. Snarare tvärt om.

Det andliga armodet skulle demaskeras obarmhärtigt om alla sorters musik med alla dess oljud och välljud utestängdes från det sakrala kyrkorummet.

Det skulle naturligtvis bli panik och kaos om alla instrument, estrader och scener helt plötsligt försvann från de kristnas sammankomster, men det skulle tvinga fram en annan och sannare syn på Nya Testamentets fundamentala undervisning om, och tillämpning av läran om det allmänna prästadömet, och skapa ett nödvändigt behov av den helige Andes uppfyllelse för att det ska fungera.

Framför allt i denna tid, då kompositörernas intresseorganisationer på fullt allvar kräver att den kristna församlingen ska avgiftsbeläggas för psalmsång och annan församlingssång, är det på tiden att den kristna församlingen reser sig ur förnedringen och förödmjukelserna, frigör sig från fångenskapen, och hävdar sitt unika oberoende, och börjar använda sina oprövade, enorma resurser för ett nytestamentligt gudstjänstliv, genom det allmänna prästerskap som är en verklighet i Andens rike.

> *"Jag hatar edra fester, jag är led vid dem, och jag finner intet behag i edra högtidsförsamlingar. Ty om I än offren åt mig brännoffer, jämte edra spisoffer, så har jag dock ingen lust till dem, ej heller gitter jag se edra tackoffer av gödda kalvar. Hav bort ifrån mig dina sångers buller; jag gitter inte höra ditt psaltarspel. Men må rätten flöda fram såsom vatten, och rättfärdigheten lik en bäck som aldrig sinar."* (Amos 5:21-24)

Avgifts- och bidragskarusellen, med alla dess parasiter, särintressen och kategoriklyftor som följd, kan inte vara den kristna församlingens alternativ i tiden. Vilket fruktansvärt fattigdomsbevis kristenheten ger prov på då man ropar på profana och professionella artister för att få deras hjälp att

åter aktualisera Sions sånger i sitt utmanande och utarmade gudstjänstliv! Kyrkornas moderna sång- och musikrepertoar har hänsynslöst och brutalt trängt ut gångna tiders unika sångskatt. Den var ett friskt utflöde från ett inneboende överflödsliv i Kristus.

Var och en som har assimilerats vid Babels bördiga floder, saknar främlingskapets lidelse, och är helt oförmögen att med allvar och glöd sjunga Sions hemlandssånger. Det blir stilbrott och löjeväckande gyckel. Trons folk sjunger inte Sions sånger vid Babels floder; ej heller är det platsen för frigörande harpospel. Väckelse, upprättelse och förnyelse kan aldrig framalstras genom någon form av förströelse. Trubadurer och spexmakare med religiöst geschäft och upptåg göre sig ej besvär!

Det var och är det tidlösa frälsningsbudskapet som i enkel ton- och språkdräkt berikar församlingen och skapar mottaglighet för och levandegör bibelundervisningen. Musiken är inget självändamål, och det finns inte någon som i detta trons klimat med dess särpräglade miljö skulle komma på tanken att för dyra pengar kalla på assistans från showbusiness för utåtriktade, folkliga offensiver.

En andlig väckelse är den starkast intresse- och opinionsbildande faktorn i ett samhälle. Den förändrar nämligen människorna inifrån och får alltid andrahandsverkningar med djupgående förändringar och förbättringar på vitt skilda områden. En stad, vars enskilda medborgare inte endast påverkats av en Kristuscentrerad frälsningsförkunnelse, utan också tar emot den, ändrar snabbt karaktär, och blir inriktad mot helt nya värden och mål.

I en genuin andlig väckelse, med alla dess brister och förtjänster, där Guds ord får vara mönsterbild, och den helige Ande kraft- och maktkällan är inga hjälpmedel självklara, men alla tänkbara. Först då Mose på Guds befallning kastade

symbolen för sin personliga makt och värdighet ifrån sig, herdestaven, upptäckte han, överraskad och förskräckt, i vilkens tjänst den stod. Den var, utan att Mose hade reflekterat över det, i ormens tjänst, med allt vad det inneburit för Mose växlingsrika karriär.

Ormen var skräckinjagande, och han fann det för gott att fly ifrån den. Han beordras emellertid att besinna sig, och i tro gripa tag i den otäcka bestens stjärt, och vid denna hans beröring av odjuret sker den mirakulösa förvandlingen. Nerkastad på marken, krälande i ökensanden, med makt återtagen, förvandlad och invigd. Men nu är det Guds stav, och inte längre Moses. Guds bibelskola, Guds ordination och Guds utrustning räcker till för vars och ens uppgift. Varför ska vi köpslå om assistans från annat håll för att tillvarata och främja hans riksintressen?

Detta är en liten belysande detalj i ett mycket stort sammanhang, men denna säregna händelse ger i blixtbelysning klarhet åt en gudomlig princip som vår tids kristna med nödvändighet måste lära sig från begynnelsen.

I den heliga Skrift är det helt uppenbart att Gud verkligen önskar använda allt och alla. Det blir möjligt endast genom bekännelse, avskildhet och överlåtelse. Utan denna förvandling är allt det vi gör med kristna förtecken vårt eget verk, och ingenting annat, fastän vi gärna vill åberopa gudomliga sanktioner.

Denne Moses fick på sin examensdag mycket drastiskt veta att han trots sina talanger och sin gedigna utbildning i Egyptens universitet och många års fostran i livets skola, egentligen saknade alla kvalifikationer för att kunna tjäna Gud. Det var nog en fasansfull upptäckt han gjorde då det stod klart för honom vad han egentligen bar i sin barm. Denna nya självkännedom var inte bara deprimerande. Den var helt förödande. På Guds befallning sticker han handen i sin barm, tar ut den och upptäcker att den är vit som snö

av spetälska.

Den mångåriga uppfostran och det mångåriga statsmannalivet vid Faraos hov och det mångåriga flyktinglivet ute i öknen hade inte förtagit eller förbättrat hans tillstånd. Spetälskan fanns kvar där, och den diskvalificerade honom helt och hållet för en ny högre tjänst i ett annat och högre rike. Men Gud ser och förstår Mose dilemma, där han uppgiven står och granskar sin spetälskevita hand, den demolerade symbolen för handlingskraft och vitalitet. Den krossade mannen får en ny befallning, en nådens order från Gud. Mose för handen åter in i sin barm, tar den ut och konstaterar under stor förkrosselse att den är befriad från sin dödssjukdom.

Nåd från honom som bodde i törnbusken, förbannelsens symbol, tydliggör för oss Guds villkor, men också omsorgen han visar, och metoden han använder för att hans plan med oss, i oss och igenom oss kan förverkligas.

Det är ju groteskt att en grupp människor som kallar sig kristna och gör anspråk på att vara en del av Guds församling, finner det vara förenligt med sitt missionsuppdrag att till marknadspriser engagera lejda artister istället för att kalla på brinnande uppståndelsevittnen med ett aktuellt väckelsebudskap.

En församling som lånar sig åt sådan marknadsföring, bör naturligtvis omgående montera ned namn och symboler som sammankopplas med väckelsekristen verksamhet, och i ärlighetens namn ta konsekvensen av sin maskopi med fiendelägret. Vänskap med världen är fortfarande ovänskap med Gud.

Denna kopulation mellan Guds söner och människornas döttrar föder fram monster i andens värld, som det inte går att undanröja annat än genom total utrotning, där alla kategorier drabbas, och endast få räddas.

Ta skorna av dig, ty platsen där du står, i eldens omedelbara närhet, är helig!

Situationen är på många håll numera så totalt förändrad och förvirrad, att den gamla tidens kreativa och väckelseförtätade atmosfär har försvunnit från gemenskapen och kan endast konstlad trixas fram av professionella estradörer med deras apparitioner, knep och metoder, vars teatraliska insatser väcker nostalgin och ger en underhållande och förljugen bild av verkligheten, långt bortom allt vad sann andlig väckelse heter.

Kändisskapet, penningintresset och mönstret i övrigt, leder spontant tankarna till Samariens huvudstad, där stadens nöjespappa, Simon trollkarlen, sökte förvärva en ny scen för sitt slagfärdiga och inkomstbringande artisteri, genom att göra sällskap med sina förutvarande hängivna beundrare in i den nya gemenskapen med de glada lärjungarna.

Simon var redo att göra precis vad som helst för att inte förlora populariteten - och vinsten. Som god marknadsförare såg han möjligheterna att erövra en ny marknad med nya beundrande åskådarmassor. Men han var inte inbjuden som publikmagnet till den kristna församlingen, utan smög sig med sin främmande eld in i kretsen, och avslöjades kapitalt då han ställde krav och formulerade sin egen trosbekännelse. Han exkluderades omgående, eftersom han inte hade någon del eller lott i vad det här är fråga om, som aposteln kungjorde för honom.

Varför så avvisande till en kändis, vars engagemang skulle väcka uppmärksamhet och intresse för den andliga verksamheten i vida kretsar i staden? Hans medverkan skulle ha inneburit en katastrof för honom själv, folket och församlingen; en lek med elden. Detta måste undvikas och alla hans aspirationer omgående avlivas genom en personlig omvändelse och ett totalt avståndstagande från de dolda

planer han hyste i sitt illfundiga hjärta. Så fungerar det fortfarande, där Guds Ande inte bedrövad har dragit sig tillbaka och ersatts av en annan ande i en förvärldsligad kyrka. Religiösa fyrverkerier är färgsprakande och tilldragande, men väckelsens eld har helt andra egenskaper och verkningar.

Varför trakterade inte våra första föräldrar något instrument, och varför begagnade de inga redskap i sin paradisiska verksamhet? I Eden hördes uppenbarligen inget hammarslag, inget musikstycke, där sågs inget drama, ingen konst, ingen litteratur, ingen byggnation eller embryot till någon institution. Där fanns ej heller något altare eller några andra religiösa symboler. Där fanns det uppenbarligen inget instrument, inget redskap, inget vapen, ingen maskin, inget viloläger, inga åkdon.

Först efter syndafallet, och långt senare, träder på historiens scen fram kulturella, politiska, sociala, militära, tekniska och ekonomiska attribut och system. Vanligtvis introduceras allt detta i historien såsom avskräckande exempel på en degenererad mänsklighet, som under fördömelsens herravälde gjort sig själv till Gud.

Med Kain gjorde *religionen* sin entré. Med hans son Hanok etablerades *byggnadskonst* och *statsliv*. Den första visa som finns nedtecknad med Lemek som författare andas hat, hot och hets i mångfaldig hämnd - kulturlivets och månggiftets ränntil. Sonen Jubal blev upprinnelsen för alla dem som hanterar harpa och pipa, och kulturen fick ett förstärkt tillflöde. En närstående, sonen Tubal-Kain, var smed, och gjorde alla slags redskap av koppar och järn, och initierade därmed tekniken med alla dess löften och hot. Det finns ingenting som relaterar allt detta till gudsbilden eller gudstjänsten.

Den principiella skillnaden mellan alla dessa generatio-

ners skapande kraft inom olika områden, är att deras första föräldrar helt och hållet präglades av det harmoniska och paradisiska liv där det var helt främmande och okänt att traktera instrument och använda verktyg och redskap. De var nämligen skapade bland annat för att själva vara Guds instrument, Guds verktyg och Guds redskap. Hur detta skulle gå till kan vi ana, då vi läser den gamla skapelsebe-

rättelsen. Men den fullödiga förklaringen ges oss i bibelns sista bok, berättelsen om alltings återställelse.

I Gamla Testamentet läser vi om silvertrumpeterna, Gideons basuner och templets mycket rika sång- och musikliv, beskrivet och utvecklat i Psaltarens många lyriska, poetiska, profetiska och historiska tonsatta psalmer.

Men vi får aldrig glömma att allt detta är tillrättalagda förebilder som hör hemma i skuggornas tid, och är prototyper och skuggbilder för den gudomliga härlighet som skulle uppenbaras framdeles.

Om vi tar Psalm 23 såsom exempel, så blir denna pedagogik ganska tydlig. Där talas det om gröna ängar, vilans vatten, käpp och stav och vandring i dödsskuggans dal.

På Nya Testamentets mark har dessa skuggbilder funnit sin verklighet i Jesus Kristus.

Den fångenskapspsalm som tidigare citerats, har rubricerats ”Vid Babels floder”. Den uttrycker hjärtesorg, och kvalfylld hemlängtan till Jerusalem; klagan och blodtörstiga krav på hämnd och vedergällning. Psalmen beskriver en bottenlös sorg, och utfärdar samtidigt en krigsförklaring mot förtryckarna; Edoms barn och dottern Babel. Den saligprisar samtidigt den som får ”gripa dina späda barn och krossa dem mot klippan”. Detta är ju en uppmaning till programmatisk utrotning, och kan inte accepteras såsom uttryck för gudomlig kärlek, fräser den moderna människan upproriskt.

I ett av sändebreven i bibelns sista bok, sägs det i klartext:

”Hennes barn skall jag dräpa”. Babel representerar inte endast biologiska individer av kött och blod. Det är också ett modersköte som oupphörligt föder fram idéer, planer och visioner som är både Guds- och människofientliga. Därför bör de i förebyggande syfte slås mot klippan, Kristusklippan, redan på babystadiet.

Den genetiskt betingade ondskan, förstärkt av miljön, kan inte förädlas eller kristnas, men den kan fortplantas. Därför måste den krossas mot klippan och utrotas, om den inte ska växa och utveckla sin livsfientlighet på trons territorier. Det är för sådana operationer den kristna församlingen måste bloda sitt svärd ända till fästet, för att bevara liv och hälsa i kampen mot alla dödsbringande organismer i en tvivelsjuk och dödsmärkt värld.

Det är helt uppenbart att sången och musiken har haft sin givna plats hos allt Guds folk under den heliga historiens gång. Symboliskt och förebildligt har i text och ton, vokalt och instrumentalt, kommande begivenheter besjungits och åskådliggjorts för generationerna före den nya tidsålderns inbrytande.

Men vilka instrument hade den ropande rösten i öknen, tröskelpredikanten Johannes i sin predikoverksamhet? Och vilka hade efterträdaren, timmermannens son från Nasaret, i sin?

Då förebildernas tid upplöses och försvinner, inleds en ny epok utan buller och bång genom några mänskliga arrangemang och prestationer. Det är fastmer änglarna som sjunger ingångspsalmen till den nya tidsåldern, och de ackompanjeras av himmelsk musik. Vem skulle annars ha kommit på idén och gjort det? Var skulle det ha funnits disponibla konserthus, vältränade orkestrar och körupp-sättningar vid detta enastående tillfälle, för att utföra detta hedersuppdrag?

Allt som på något sätt kunde ge något ljud ifrån sig, borde ju denna högtidsdag ha förenat sig i en världsvid hyllningskantat, men tystnaden var total. Talangerna vilade i djup okunnighet om himlakungens inträde i världen. Och ändock så fanns det ett försvinnande fåtal på jorden som sjöng och spelade till Herrens ära i sina hjärtan, så det hördes och välsignades i höjden. De hade inga officiella funktioner, men sångarglädjen var outsäglig. Så är det alltjämt...

Den som vill göra sig besväret att forska litet i de biografiska och historiska texterna i Nya Testamentet, kommer ganska snart underfund med att det är astronomiskt avstånd mellan den urkristna församlingens gudstjänstliv och det som idag gör anspråk på att emanera ur samma källa. Form och substans i oändliga variationer har det gemensamt att de är uppbyggda och sammansatta av utombibliska element som totalt kvaddar den ursprungliga mönsterbilden med dess enkelhet, innerlighet, hjärtlighet frihet och disciplin.

Några negationer hjälper oss att nalkas kärnan i denna urkristna gemenskap. Inga vigda kyrkorum som med symboler och torn samt annan arkitektonisk utstyrsel och utsmyckningar utmärkte sig och präglade stadsbilden, inga kallande kyrkklockor, inga processioner, inga fastställda ceremonier eller fixerade riter, inga altaren, inga predikstolar, ingen konst, inga instrument, inga körer, inga stjärnor och inga funktionärer.

Listan blir lång och kan göras ännu längre. Frågan är emellertid om nu allt detta som betraktas såsom självklara hjälpmedel för en lyckad gudstjänst, inte var kända och ännu mindre använda i den urkristna gudstjänsten. När, varför och hur gjorde de då sin entré för att berika kommande generationers kristna sammankomster? Vad ägde den urkristna församlingen som gjorde att den betraktade hela denna arsenal av hjälp- och nådamedel såsom styggelser

från avgudatemplens värld? Vilka var nyorienteringens pådrivande krafter i processen mot förkyrkligande och förvärldsligande, med allt vad det innebar av institutionalisering och stabil byråkrati?

Med nytestamentliga namn och begrepp, tagna ut ur en helt annan verklighet, ges successionen auktorisation och manipulationen är ett faktum. Kyrkan är kristendom i avkristnade former. Samhällen kan förkyrkligas eller avkyrkligas, men aldrig avkristnas. Det är kristenheten som står för sådana avfallstendenser. Det är denna påkostade och yppiga kyrka som blir en andelivets dödsfälla för individerna och en stödjepelare för staten och det bestående samhället.

Verkligheten är alltså den att den urkristna församlingen förkunnade och praktiserade urpingstens stora och omvälvande hemlighet, nämligen den att de alla, var och en, var tempel, instrument och redskap för den helige Ande.

Upprättelsen och uppfyllelsen hade på ett förunderligt sätt konkret och påtagligt återfört dem till ett paradisiskt tillstånd för lovsång, tillbedjan och tjänst, med allt vad det innebar för den nya tidsålderns prästerskap och egendomsfolk.

Vad som rör sig inom ramen för detta konungsliga prästerskaps gudstjänstliv, ger aposteln Paulus oss en inblick i. Där syns inget instrument eller några hjälpmedel, ty var och en sjunger och spelar till Herrens ära i sitt hjärta och blir benådade och begåvade instrument och redskap för församlingens tillväxt och uppbyggelse. På så sätt förvandlas öknen till en lustgård, omringad av och bevarad genom den frälsningens mur som förhindrar att församlingen blir en allmänning med allemansrätt för kreti och pleti av hågade frestare.

Vad följer då härav, mina bröder? Jo, när I kommen tillsammans, så har var och en något särskilt att meddela:

den ene har en psalm, den andre något till undervisning, en annan åter någon uppenbarelse, en talar tungomål, en annan uttyder; allt detta må nu ske så, att det länder till uppbyggelse. 1 Kor. 14:26.

Och dricken eder icke druckna av vin; ty därav kommer ett oskickligt leverne. Låten eder fastmer uppfyllas av ande, och talen till varandra i psalmer och lovsånger och andliga visor, och sjungen och spelen till Herrens ära i edra hjärtan, och tacken alltid Gud och Fadern för allt, i vår Herres, Jesu Kristi, namn. Ef. 5:18-20

Låten Kristi ord rikligen bo ibland eder; undervisen och förmanen varandra i all vishet, med psalmer och lovsånger och andliga visor, och sjungen med tacksägelse till Guds ära i edra hjärtan. Kol. 3:16

Det stora avfallet

De bibliska profetiorna är framåtsyftande. I mycket stor utsträckning löper deras förutsägelser samman i en brännpunkt, vars dominerande budskap speciellt gäller de ”yttersta dagarna”, och det mesta beskrivs i termer som leder tankarna till enorma svårigheter, kaotiska förhållanden, sammanbrott, hämnd, vedergällning, dom och bestraffning.

Denna iakttagelse är uppenbar för varje bibelläsare, men blir så mycket märkligare med tanke på de kolossala resurser som människorna utrustas med för att kunna orientera sig och hitta svar på alla de frågor som själva utvecklingen skapar.

Det talas om en period då ”det stora avfallet” formar livskvalitéerna. Det borde, med tanke på alla uppfyllda profetior, tydliga tecken och mängden av manifestationer, vara så att människorna såg, tog lärdom, lät sig varnas och omvände sig till Gud, men ingenting förmår bromsa eller hejda undergångsrörelsen, eftersom människorna inte söker sanningen, utan lust, materiell välfärd och välstånd i en förgänglig värld under en högst begränsad tidsålder.

Vad är egentligen ”det stora avfallet”? Vad är dess orsaker, yttringar och resultat?

Det stora avfallet är tydligen en märklig period i mänsklighetens historia; en andeutgjutelse som gör bibeltron löjlig, Kristus retuscherad, reducerad och utbytt, och mänskliga relationer perversa på alla områden.

Urpingstens andeutgjutelse däremot, öppnade himlen och

reste upp den kristna församlingen såsom ett utvalt och utrustat gudsfolk, som beflitar sig om att göra vad gott är på ett helt nytt och revolutionerande sätt.

Det stora avfallet öppnar avgrunden, demoniserar världen och gör livet farligt och outhärdligt. Det förtätar ondskan och förgiftar atomsfär och miljö genom prisgivna kategorier av avfällingar.

Intellektuellt sett, borde ju den ökade kunskapen med alla uppfyllda profetior ge alla tänkande människor motiv och argument att helhjärtat söka Gud och bereda sig för att möta den framförliggande katastrof som ingen kan stoppa. Så sker emellertid inte. Problemet är andligt, och människan är vanligtvis blind och omedveten för verkligheter med sådana dimensioner. Ytperspektivet är oftast falskt och vilseledande, och förleder henne till diaboliskt partnerskap och förbund med Guds ärkefiende Lucifer och hans bedrägliga mörkermakter, där religion, politik och vetenskap tävlar om gunsten och med skenreligiositet demonstrerar sitt hat och sin fientlighet mot korset.

Alla hamnar i livsavgörande valsituationer. Tendensen är uppenbar. Valet utfaller sällan till sanningens fördel. Den förment upplysta människan sätter helhjärtat och överbevisat sin tro till lögnen; tubbad därtill av lögnens tecken och under. Förunderliga manifestationer som ger övernaturlig legitimitet åt ”det stora avfallet” aposteln så klart förutsäger och belyser med profetisk skärpa.

På några ställen i Apostlagärningarna sägs det att Guds Ord hade framgång; något annat var väl inte att vänta. Det är därför överraskande att denna självklarhet understryks i flera sammanhang. Det är inte ett konstaterande i en bisats, utan en ytterst viktig information i referatet från olika platser och förhållanden där väckelsens ande brutit igenom i skiftande miljöer.

Framgång är ju något som alla eftersträvar i profana och religiösa verksamheter. Predikanter och församlingar utgör ju inget undantag från sådana drömmar och förhoppningar. All mänsklig verksamhet har ambitionen att vara framgångsrik. Då referenten, som här, hävdar att Guds Ord hade framgång, finns det speciell anledning lystra till. Det är ingen anteckning i marginalen eller en fotnot, ty framgången är karaktäristisk och enastående. I första fallet får vi veta att lärjungarnas antal förökades mycket ”och en stor hop av prästerna blevo lydiga och trodde”.

Här finns det ingen som helst koppling till någon namnkunnig och framstående förkunnare eller till några speciella reklam- eller kampanjmetoder. Det är fastmer ett okonstlat utflöde av det andliga överflödsliv det enskilda vittnet tillsammans med den lokala församlingen kanaliserade in i sin samtid.

Till och med de många nyomvända prästerna försvinner i anonymiteten. Annars hade ju detta faktum varit en betydande resurs att exponera för fortsatt framgång. Något sådant propagandainslag finns emellertid inte. Numerära framgångar och stora offer är viktiga beståndsdelar i moderna missionsreferat. Statistiken öppnar sinnen och plånböcker; hur vilseledande den än kan vara. Den har sitt eget centrum.

Jesus förkunnade klart och entydigt att hans rike icke var av denna världen. Hans lärjungar har i alla tider haft betydande svårigheter att förstå och tillämpa denna deklaration. En sak står dock klar för de flesta, nämligen att världen är Guds rikes diametrala motsats i alla avseenden. Dessa motsatser utesluter varandra och kan icke förenas i samförstånd och samexistens, varför vänskap med världen är fiendskap med Gud.

För en sann Jesu Kristi lärjunge erbjuder världen ingen ro

eller trygghet, varför världen med allt vad den representerar måste bekämpas och övervinnas om frid ska uppnås. Jesus hävdar oekumeniskt och kategoriskt att världen egentligen är en pinoort med många pinoredskap, som alltid och mycket hänsynslöst riktas mot varje lärjunge som gjort Jesus Kristus till Herre.

Jesus gav mycket klara besked om lärjungaskapets konsekvenser. Ofta och gärna refererar vi till Jesu missionsbefallning och menar oss vara Jesu efterföljare och ställföreträdare här på jorden, som delegeras samma makt som Fadern gav sin egen son.

Men vi tappar vanligtvis bort Jesu bakgrund. Han hade innan missionsbefallningen proklamerades såsom ett himmelskt kreditivbrev till sonen, varit på frestelsens berg och besegrat denna världens furste; på saligprisningarnas berg och förklarat Guds rikes lag, den självpersonifierade; på förklaringsberget i ett möte på högsta nivå med Gamla Testamentets portalfigurer och med dem samtalat om förestående helt omvälvande händelser, samt på Golgata kulle för att genom sin egen utblottelse kunna frälsa varje mänsklig varelse som genom tro identifierar sig med honom också i hans svaghet.

Denna treåriga bibelskola hade som sitt övergripande mål att lära sonen lydnad, och detta kunde ske uteslutande genom konkret och fortgående utblottelse; ända intill döden.

Numera blir man helbrägdagörare, djävulsutdrivare och maktutövare efter några månaders bibelstudier på en bibelskola. Tro det den som vill!

Maranata - Herre kom!

Långt innan det i kristenheten fanns ens en tillstymmelse till någonting som kunde kallas vigda kyrkorum och heliga orter, kanoniserade helgon och reliker, ordnar och synoder, samt innan kyrkokonst och kyrkomusik gjort sin entré och krucifix och andra lånade symboler var nödvändiga komponenter för den kristna gudstjänsten; medan ännu dekorativa ämbetsskrudar, kyrkliga ceremonier, processioner och rangskillnader i påvar, kardinaler, biskopar, pastorer och lekmän var helt okända företeelser för kristen tro, tillbedjan och mission, skrev aposteln Paulus i sitt första brev till den församling i Korint som han själv hade grundlagt, några väsentliga och uppskakande ord som avskedshälsning till församlingen:

Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad. Marana'ta!

Vid denna tidpunkt existerade inte några kristna teologiska fakulteter, seminarier eller andra lärosäten. Förtrollande ord som exempelvis sakramentalism, klerikalism och celebration, var inte ens nämnda och dess nuvarande motsvarigheter i alla kyrkliga sammanhang långt mindre uppfunna. Kristendomen var ursprunglig, ung, oförstörd och äkta i sin bekännelse till och presentation av Herren Jesus Kristus och sina pretentiösa krav på individens omvändelse till Honom. Den framträdde i enkelhet, innerlighet, hjärtlighet, uppriktighet, sanning och frimodighet; i oskuldsfull glädje och avskildhet utanför och bortom tidsålderns profana och religiösa maktspel.

Det var kristna utan kulturvittring och aspirationer på religiöst eller politiskt världsherravälde aposteln manade:

Om någon icke har Herren kär, så vare han förbannad. Marana'ta!

Det är spänning i den kompositionen. Den beskriver i få ord den verklighet församlingen gjort till sin och levde i, genom sitt konkreta uppbrott från förbannelse, fördömelse, fåfänglighet och förgänglighet i en gudsfientlig värld, som ansågs arbeta på sin egen upplösning och undergång.

Det kristna livet hade inte hunnit systematiseras och den andliga verksamheten ännu mindre uppspaltas och byråkratiseras. Den kristna församlingen utgjorde en politiskt ofarlig, fattig, men frisk population, en liten homogen opinion, vilken mäktiga män, myndigheter och visa herrar inte lyckats ringa in, kartlägga och exploatera.

Ännu fanns det inget forum i den trängda och numerärt underlägsna kristenheten för akademiskt pladder om ekumeniska, socialetiska och karismatiska vägar *till* och engagemang *för* en ny världsordning i ett sönderfallande världsrike: storkonferenser, koncilier och kyrkomöten var ännu inte etablerade maktcentra.

På apostelns tid levde kristendomen sitt suveräna uppståndelseliv i lärjungars ödmjuka Kristusefterföljelse. Det ursprungliga trosinnehållet och de personliga upplevelserna stod oantastade och hade inte tuggats sönder av gräsgnagarteologins upplysningsteorier och synkretism.

Paulus formade genom sin förkunnelse en radikal kristen front mot materialism och mångguderi. Han kämpade primärt för individens omvändelse, förvandling och frälsning utan samhällsreformatoriska program eller ambitioner, i intensiv opposition mot rationalister, formalister, moralister och idealister, med renlevnadsfilosofier, politiska utopier och mönster för självfrälsning, samhällsförbättring och evolutionistisk paradislycka för den opånyttfödda mänsk-

ligheten. Missionsteologin var entydigt frälsningsmotiverad och oberoende av samhällssystem och strukturer.

Reformism och rationalism har sina rötter i en annan tid och miljö med en helt annan gudsbild och förfinad, uppblåst och förytligad uppfattning om människan.

Makthavare på olika nivåer stämplade och föraktade denna obetvingliga livsrörelse. I små och enkla sammanhang växte den ändock till och framtonades och avhånades officiellt som trångsynt sekterism, fanatism, statsfientlighet och världsfrånvändhet.

Den unga kristendomen var nämligen provokativ och konsekvent i tvåfrontskriget mot å ena sidan religiös ljumhet och likgiltighet, och å andra sidan skrock, vidskepelse och ockultism hos en sofistikerad kultur- och maktelit i ett pluralistiskt samhälle.

Och tålig, mild och uthållig under spontana eller organiserade anstormningar från lejda orosstiftare och inpiskade pöbelhopar - det himmelska Lammets synliggjorda gränsmöten med det förkroppsligade romerska vilddjuret.

Korset, det mänskliga hatets och den gudomliga kärlekens brännpunkt och mäktigaste manifestation, skilde och förenade, avslöjade och överskylde, krossade och uppbyggde, dödade och levandegjorde, avskärmade och utsöndrade mänskligheten i oförenliga motsatser i kristliga eller antikristliga livsvärderingar och gemenskapsformer. Den urkristna församlingen visste Guds rikes gränser och respekterade dem.

Maranata, det är ett arameiskt uttryck som betyder: Du vår Herre, kom!

Det tolkar en typisk stämning av längtan och förbidan hos ett verklighetsnära folk i främlingsskap. Det är på samma gång bön, lovsång och appell med sikte på Herrens omedelbart förestående tillkommelse och församlingens

uppryckelse i ett församlande och förenande evighetsmöte utanför tidens bedrövelser, lidanden, lyten, brister och begränsningar. I denna dramatik iscensatt av livet självt, gestaltades okonstlat och oregisserat martyriet i olika former. Därför blev de ett skådespel för världen, iscensatt av Gud själv för att gestalta Jesus Kristus.

De kristna var individuellt och kollektivt totalt präglade av den apostoliska förkunnelsens profetiska perspektiv, som stimulerade outgrundlig dragning in i det tillkommande, ända till bristningsgränsen - där bortom det närvarande och övergående, fanns hemmet, det eviga hemmet. Det var påtagligt nära, i atmosfären förnam och berördes man av dess Ande.

Ur rastlös iver och rörlighet, med enklast tänkbara former för personliga kontakter och direkta kommunikationer med omgivningen, exploderade en missionsstrategi som på kort tid förde Kristustron provisoriskt och okyrkligt till världens ände.

Utan världsliga skådespelseffekter och apparationer förkunnade och demonstrerade livet den nya tidsålderns kategoriska frälsningslära om individens omvändelse, personlig tro, medvetet dop, inneboende uppståndelsekraft och frimodigt uttåg ur föreningsväsende, falska lojaliteter, förvaltningar, akademier, kollegier, nöjesliv, karriärer, gillen, mysterier och kulthus.

Så agerade detta nya gudsfolk utan sidoblickar i sann brudekärlek med trohetsideal och renhetskrav. Det stod där avskilt, beslöjat, fritt och epokbildande med avvisande attityd *till* och oförsonlig uppgörelse *med* den belevade skökoreligiositetens ogenerade världskurtis, erövrarlist och ohämmade maktberusning.

Missionssituationen ändrades emellertid relativt snabbt och radikalt under efterapostolisk tid. Endast några ge-

nerationer och den växande kristenheten var en politisk maktfaktor väl medveten om sin styrka.

Sekulariserad och institutionaliserad med statliga fullmakter och ämbeten och statsreligions status var denna kristenhet medlet till att det nu blev en statsangelägenhet att kristna världen och därmed immunisera folken mot urkristendomen.

De utomvärldsliga kännetecknen hade successivt förkvävts under denna kvalfyllda avsöndringsprocess från själva urkristendomen, och den unga kristendomen hade fått sin farligaste motståndare i sin egen skapelse, på sitt eget territorium.

Marana'ta var ett hälsningsord, lystringsord och nyckelord för Andefödda och likasinnade. Det berörde och blottade relationer, positioner och livshållning villkorslöst och ödesmättat till församlingens Frälsare och Herre. Så laddas och förnyas fortfarande detta väckelse- och frälsningsbudskap för avskildhet och överlåtelse och gör trons folk till bärare av orädd och oskrymtad protestantism.

Marana'ta var icke, och får heller icke bli en samfundsfana eller partietikett. Det handlar inte om rekonstruktion eller imitation av ursprungliga beteenden och mönster.

Det gäller inte arbetsmetoder, predikostil, verksamhetsformer, dogmatik, nya rörelser eller traditioner, predikanter eller präster i första hand. Det är vitalt!

Det gäller livet; det inre livet, och vår ställning till Jesus Kristus, Livets egen källa.

Marana'ta är därför fortfarande ett genomträngande väckelserop till alla tiders kristna bekännare. Uppbrottet stundar, tidernas största evakuering är nära förestående.

Denna apostoliska maning är ett uppenbarelsens givakt, och påminner också oss om tidens slut och livets eviga

förlängning, vårt saliga hopps uppfyllelse, kroppens förhärligande och församlingens uppryckelse.

Den nya naturen - gudslivets innersta hemlighet uppenbarad i kärlekens sanna väsen, sätter med full tillit sitt hopp till Herren Jesus Kristus och beder med Anden i brinnande längtan i tro: Du vår Herre, kom!

Från syndens, sjukdomens, förgängelsens och dimmornas tåredal skådar trons öga det ljuvliga landet, den härliga staden och det eviga hemmet.

Det levande hoppet skådar något som är förmer än allt annat. Något som ger mening och innehåll åt tillvaron i alla dess dimensioner. Den ser och tillägnar sig Jesus Kristus, och vill med alla Andens redskap påskynda det stora löftets fullbordan: Hans tillkommelse och församlingens uppryckelse.

Till Jesu eget budskap om denna tilldragelse, som vi möter det på bibelns sista blad, utbrister den hänryckte aposteln Johannes: Amen, kom Herre Jesus!

Ur Midnattsropet 1977